

EGEMEN SINIFLARIN SOYSUZLAŞMA TABLOSU

Nihayetinde verili tabloda ve açıklamalarda karşımızda olanın, devletin içindeki kliklerin, güç merkezlerinin ve etki düzeylerinin çok boyutlu katmanlı ve oldukça parçalanmış bir gerçekliğe sahip olduğunu söylemek gerekir. Bu güç merkezleri ve kliklerin ise acımasız bir savaş, boğazlaşma, pastadan pay kapma ve birbirine olabildiğince bağımlı bir ilişki ağıyla sarıldığını söylemek mümkündür. Yürüyen pazarlık ve denge arayışında ilk makyaj ve düzenleme ise Mehmet Ağar cephesinde olmuştur.

Yeni Demokrasi

2 HAZİRAN-16 HAZİRAN 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 87 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.7

Sendikalarda Listeleri Değil Sorunları ve Anlayışları Tartışmalıyız

Genel kurul sürecinde işçinin iradesi yok sayılmakta, her şey genel merkez ve şube yönetiminin hesapları doğrultusunda şekillendirilmek istenmektedir. Daha kötüsü işçiler bölünmekte, sendikal bilinç ve örgütlülük geriletilmektedir. Yaklaşan olağanüstü seçimlerinde genel merkezin hangi amaçla hareket ettiği ve neyi temsil ettiği açıktır.

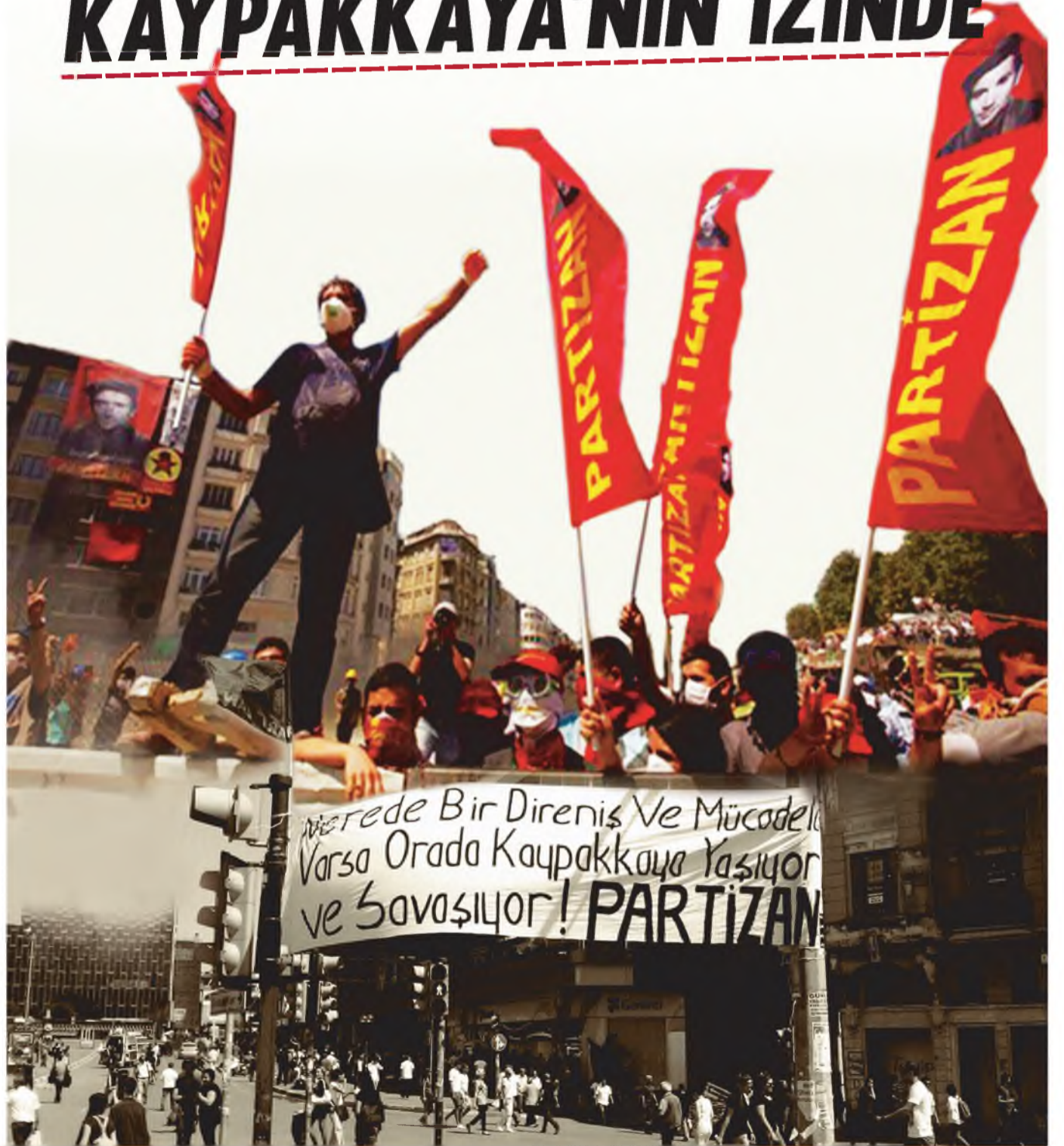
MEŞA AZADİ s.9

Gare Bozgunu Faşist Diktatörlüğü Yeni Bir Maceraya "Mecbur" Bıraktı!

Bahsini ettiğimiz elbetteki amaçlaştırılmış bir işgal, sadece yenilginin harekete geçirdiği bir "intikam macerası" değildir! İntikam almak isteyeceklerine şüphe yoktur! Ancak her türden saldırının, imha ve işgal operasyonunun dayanağı Kürt düşmanlığıdır. Kürt ulusunun elde ettiği her türden kazanım tehdit parantezine alınmıştır.

FIRTINALAR İÇİNDE KAYPAKKAYA'NIN İZİNDE

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

siyasal fırtınalar içinde, saldırılara meydan okuyarak çizgiyi korumak!

17

DÜNYA

filistin-israil ateşkes anlaşması: kazanan olmadı!

20

MAKALE

eşitsizlik kapitalizmin karakteridir!

TDİ: 'Tutsak ailelerinden ve devrimcilerden ellerinizi çekin'

HABER MERKEZİ- Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi, hapishanelerde artan hak ihlalleri ve yoğunlaştırılan tecride karşı 24 Mayıs'ta Kadıköy'de basın açıklaması düzenledi. Düzenlenen basın açıklamasında yoğunlaşan tecride ve hak ihlallerine ilişkin bilgiler verildi. Açıklamada, İbrahim Kaypakkaya anmasının ardından gözaltına alınanlar hatırlatılırken, "Tutsak ailelerinden ve devrimcilerden ellerinizi çekin; gözaltılar derhal serbest bırakılsın" denildi.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ), hapishanelerde artan hak ihlallerini yaptığı açıklama ile protesto etti. Kadıköy'de bulunan Süreyya Operası önünde gerçekleşen açıklamaya devrimci ve demokrat kurumların yanı sıra Halkların Demokratik Partisi (HDP) Milletvekilleri Dilşat Canbaz Kaya, Musa Piroğlu ve avukatlar da katıldı. "İnfaz yakmalar, iletişim yasakları ve baskılar son bulsun" pankartı açan kitle, "Tecrit öldürür dayanışma yaşatır", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "İGözaltılar serbest bırakılsın" sloganları attı.

Hapishanelerdeki hak gasplarının iktidarın yönetme şeklini deşifre ettiğini ifade eden HDP Milletvekili Musa Piroğlu, hapishanelerdeki baskılarla birlikte sokağın sesinin de kısılmaya çalışıldığını dile getirdi.

'TAHLİYELER ENGELLENDİ'

İnisyatif adına açıklama yapan tutsak ailesi Hıdır Sabur, pandemi ile birlikte artan hak ihlallerine dikkati çekerek, pandemi bahanesi ile birçok haksuzluğun işlendiğini söyledi. Tutuklulara ağır koşulların dayatıldığını belirten Sabur, "Tecridi derinleştiren devlet bir yandan da tutsakların şartlı tahliye hakkını gasp etti. Gözlem kurulları aracılığıyla tutsaklara 'pişmanlık' dayatıldı. Görüştüğü, mektuplaştığı kişiler, okuduğu kitaplar, yazdığı dilekçeler, keyfi verilen disiplin cezaları ve 'bağımsızlar koşuşuna geçip geçmeme dahi tutsağın 'iyi hali' olmadığına gerekçe olarak sunulup tahliyeler engellendi. Hapishanelerde her türlü baskı, tecrit, işkence ve kötü muamele uygulamalarını artıran devlet, infaz yakma politikası ile açık ki içeri girenin dışarı çıkamadığı, hukukun hiçbir biçimde işlemediği bir düzeni hâkim kılmaya çalışıyor" diye konuştu.

'HASTA TUTSAKLAR ÖLÜME TERKEDİLDİ'

Bu süreçte hasta tutukluların durumunun daha da ağırlaştığına işaret eden Sabur, onlarca ağır hasta tutsağın sağlık heyetlerinden "hapishane de kalmaz" raporları çıkmadığı için ölüme terk edildiğini ifade etti. Sabur, "Hapishanelerde ağır hasta tutsaklar ölüme terk edilir ve diyet yemek dahi

alamazken mafya liderlerinin hapishanelerde her türlü özel hizmet için sağlık kurullarından rapor çıkardıkları, istedikleri kişiyle görüşüp istedikleri yemekleri sipariş ettikleri ve hiçbir zaman kapılarının kilitlemediği de açığa çıktı" diye belirtti.

'İSMAIL TEPELİ SERBEST BIRAKILSIN!'

Sabur, tutsaklara yönelik baskılar sürerken dışarıda gözaltı ve tutuklama saldırılarının yaşandığını belirterek, "İnisyatifimizin kurucularından, tutsak yakını 68 yaşındaki İsmail Tepeli, Partizan'a yönelik gözaltı terörü kapsamında "suikast timi" gibi uydurma iddialarla Erzincan'daki evinden gözaltına alındı. İsmail amcamız, tutsaklar için mücadele veren ailelerimizden biridir. Devlet-mafya ilişkileri ortaya saçılırken hiç de yabancı olmadığı asılsız iddia ve düzmece kurgularla devrimcilere ve ailelerimize yönelik gerçekleştirilen operasyonlar bu kirli ilişkilerin üstünü örtmeye yetmeyecektir. Buradan bir kez daha ifade etmek istiyoruz ki; tutsakların mücadelesini vermek, Kaypakkaya'yı ve devrimci önderleri anmak suç değildir. Tutsak ailelerinden ve devrimcilerden ellerinizi çekin; gözaltılar derhal serbest bırakılsın" ifadelerini kullandı.

Ölüm orucunda şehit düşen Mustafa Koçak'a yemek faturası çıkarıldı

HABER MERKEZİ- Adil yargılanma hakkı için başladığı ölüm orucunda, zorla müdahale sonrası durumu kötüleşen 28 yaşındaki Mustafa Koçak, ölüm orucunun 296. Gününde, 23 Nisan 2020'de şehit düştü. Ailesi, başka bir işlem için gittiği vergi dairesinde yapılan sorgulama sonucunda Koçak'ın hapishaneye "borçlu" olduğunu öğrendi.

Koçak'ın tutulduğu İzmir 2 Nolu T Tipi Hapishanesi "Ekmek Ve Yiyecek Karşılığı Bordrosu" başlığında iki ayrı bordro düzenledi. Bordrolardan biri 40 lira, diğeri 501,5 lira. Her iki bordronun tarihi de Koçak'ın açlık grevinde olduğu döneme denk geliyor. Bordrolarda, borcun Koçak'a tebliğ edildiği, onun da ödemeyi reddettiği bilgisi de yer alıyor.

9 Nisan 2020'de İzmir Cumhuriyet Başsavcılığına "Hükümlü borcunu ödememiştir, 2548 Sayılı kanunun 2. Maddesine göre gerekli soruşturmanın yapılması arz olunur" dedi. Bu tarihte, Mustafa Koçak halen ölüm orucuna devam ediyordu.

"BENİM OĞLUM AÇLIKTAN ÖLDÜ"

Mustafa Koçak'ın babası Hasan Koçak durumu şöyle değerlendirdi: "Oğlum Mustafa Koçak 10 ay ölüm orucu yaptı. Hapishaneden ölüm orucunda olan birine ekmek ve yiyecek borcu kağıdı göndermişler. Bunu oğluma 10 ay boyunca şeker ve B vitamini dahi vermeyen kişiler yapıyor. Benim oğlum açlıktan öldü açlıktan... Adil yargılanmak için ölüm orucunda ölen oğlumdan ekmek ve yiyecek parası istemek vicdansızlıktır."

PEKER-SOYLU ATIŞMASI: EGEMEN SINIFLARIN SOYSUZLAŞMA TABLOSU!

2002 Mart ayında henüz seçim kazanmamış Tayyip Erdoğan, 1997'de devletin katliamcı, faşist yüzünü tüm gerçekliğiyle açığa çıkaran Susurluk olayı ile ilgili "Bu olay adeta ortada bırakıldı, neticelendirilmedi. Ama biliyorsunuz; tarih hiçbir şeyi ortada bırakmaz. Gün olur bütün çıplaklığıyla ortaya koyar" diyordu. Şimdi Susurluk'a benzer şekilde, Sedat Peker'in Süleyman Soylu başta olmak üzere, düne kadar içinde olduğu AKP-MHP faşist kliğinin ve devletin işledikleri suçlara ve ilişkilerine yönelik ifşaları karşısında "İçişleri Bakanımızın yanında olduk, yanındayız ve yanında olacağız. Hedefin İçişleri Bakanımız değil büyük ve güçlü Türkiye'nin inşası gayretleri olduğunu anlamak için kullanılan araçlara ve onları kullananların silüetlerine bakmak yeterlidir" (27 Mayıs 2021) diyerek faşist egemen sınıf kliklerinin nasıl riyakâr olduğunu ispatlıyor.

Ancak Tayyip Erdoğan, Soylu'yu sahiplenme noktasına öyle kolay ve ilk anda gelmedi. Sedat Peker'in açıklamaları, 1990'lardaki devlet eliyle gerçekleşen birçok katliamın herkesin bildiği faillerini yeniden gündeme getirdi. Ama bunun yanında özellikle Mehmet Ağar ve onun etrafında kümelenmiş tescilli faşist ekibin hala ne düzeyde etkin olduğu ortaya çıktı. Gerçekleşen tecavüzlerin üstünü örtmek için cinayetlere baş vurulması, FETÖ'cü avının bir sermaye devşirme operasyonlarını içermesi, uyuşturucu baronluğunda devletin merkez roldeki yeri, gerici ağlarla örülme ve vatan-millet-sakarya şapkasıyla vitrinde boy veren "gazeteci-siyasetçi-mafya-devlet" ilişkisinin mide bulandıran kaynaşmasına dair tablo, ana hatlarıyla kısa sürede ortaya serildi.

Bir yandan halka her gün "bir suç örgütü liderini mi ciddiye alacağız" öğütleri, diğer yandan günlerce İçişleri Bakanının TV kanallarında bu ifşalara yanıt verme(me) ve savunma halleri bir paradoks ve sarmal şeklinde yaşandı, yaşanıyor. Bu gelişmeler, AKP-MHP arasındaki çatlakların, AKP içindeki klikleşmenin ve aynı zamanda çatışmaların belli yönleriyle su yüzüne çıkmasını da getirmiştir.

İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, "suç

örgütü lideri ve hatta pislik" Sedat Peker ile birkaç hafta boyunca TV ekranlarında, sosyal medyada atışmıştır. Adeta Süleyman Soylu, Sedat Peker ile baş başa bırakılmıştır. Bu süreç boyunca Tayyip Erdoğan, "şahsının bakanının" kavgasını seyretmiş, en ufak bir destek açıklaması ya da tersinden doğrudan bakanı suçlayıcı bir açıklama yapmamıştır. Adeta açık bir yıpratma politikası, kendisine daha fazla bağlama ve mahkûm etme süreci yaşanmıştır. 26 Mayıs'ta grup toplantısında açık ancak coşkulu olmayan, imalarla dolu bir sahiplenme tutumunu "nihayet" göstermiştir. Ondan hemen önce ise Devlet Bahçeli, "İçişleri Bakanımızın boynuna kimse tasma geçiremez" gibi Sedat Peker'in "tasmayla dolaştıracağım" açıklamasına gönderme yapan bir "garip" ancak "manidar olan"- argümanla sahiplenme tutumu benimsemiştir. Bu tasma takmayı AKP içindeki mücadeleye mi yoksa direkt Peker için mi söylediği tartışılır.

Yaklaşık 2 haftalık Soylu-Peker tartışması boyunca, gerek AKP-MHP arasında gerekse AKP içinde ciddi bir kapışma, savaşım, pazarlık ve nihayet denge bulma mücadelesi yürümüştür. Bu mücadelenin ise "şimdilik" kaydıyla ve yeni hamleler gelene kadar zayıf, temkinli bir sahiplenme ile geçici bir denge bulunduğu görülmektedir. Ancak yaşanan bu krizin, yarattığı ilk sonuçlar ve etkilere bakıldığında bir anda çıkmadığı, bir anda da kapanmayacağı görülmektedir. Zira, Sedat Peker'in bu açıklamaları ne "kızına doğrultulan silah" ne de "eşinin maruz kaldığı" muameleden kaynaklanan "delikanlılık raconunun" sonucudur. Bu onun "halkla ilişkiler" yöntemi ve kamuoyu oluşturma biçimidir. AKP içindeki klikler ve AKP-MHP arasındaki yürüyen savaşımın, mücadelenin bir sonucu, uzantısı ve ona sıkıca bağlanmış bir yapısı söz konusudur. Bu kliğin içinde uzun süre yer alan Sedat Peker, bulunamayan dengelerin, çözülemeyen iç krizin sadece ve her zamanki gibi bir tetikçisi rolündedir.

Zira Süleyman Soylu, savunmasını vermek için çıktığı TRT ve Habertürk'te Sedat Peker ve iddiaları dışın-

da doğrudan isimler zikrederek, imalarda bulunarak krizin çok katmanlı, derin ve bir güç mücadelesini içerdiğini gösterdi. Her iki programda da Mehmet Ağar'la geçmiş kavgalarına gönderme yapmakla yetinmedi, aynı zamanda bugün de aldığı konumlanışın onun karşısında olduğunu anlatma ihtiyacı duydu. DYP dönemindeki iktidar mücadelesi ve karşıtlıklarını bugünkü konumlanışının delilleri olarak ortaya koydu. Yine Yalıkavak Marina Yönetim Kurulu başkanı olmasını doğrudan hedef aldığı gibi, Ağar'ın Yalıkavak Marina'yı himaye altına aldığına dair açıklamasını da hedefine koymuştu. İçişleri Bakanlığı ya da polis teşkilatının hangi ittifakla yönetildiği ve kimin kontrolü altında olduğuna dair açık mücadelenin sürdüğünü gösteren bir resmi önümüze koymuş oldular. AKP ve Erdoğan'a, Ağar ve ekibinin bürokrasideki etkinliğiyle tam olarak kol kola olmadığı ya da henüz "gemiyi" terk etmediğini ispatlama çabası öne çıkmıştır. Yine Sedat Peker'in Hrant Dink cinayetinin tetikçilerinden Erhan Tuncel'le ilişkisine dair vurguyla, aynı zamanda bir önceki dönemde devlet içinde tasfiye edilmeye çalışılan ancak 2015 ile birlikte tekrar yerini alan ulusalcı kanat olan "Ergenekon kliğine" gönderme yapma ihtiyacı duymuştur. Sedat Peker ve iddiaları yerine, kendi konumlanışını ve bulunduğu yeri anlatma kaygısının esas olduğu bir tutum almıştır.

Nihayetinde verili tabloda ve açıklamalarda karşımızda olanın, devletin içindeki kliklerin, güç merkezlerinin ve etki düzeylerinin çok boyutlu katmanlı ve oldukça parçalanmış bir gerçekliğe sahip olduğunu söylemek gerekir. Bu güç merkezleri ve kliklerin ise acımasız bir savaş, boğazlaşma, pastadan pay kapma ve birbirine olabildiğince bağımlı bir ilişki ağıyla sarıldığını söylemek mümkündür. Yürüyen pazarlık ve denge arayışında ilk makyaj ve düzenleme ise Mehmet Ağar cephesinde olmuştur. FETÖ umacası ile kapaklandığı ve uyuşturucu ticaret hattının bir uğrak alanı olan Yalıkavak Marina'dan uzaklaşmıştır. Erdoğan, Bahçeli ve hatta bir başka cephede suflerle şekillenen Perinçek'in Soylu'yu sahiplenen açıklamaları, Soylu'nun son TV programın-

dan hemen sonra olmuştur. Ortada uyuşturucu kaçakçılığı, kara para, cinayet, tecavüz, zorla sermaye devşirilmesi vb. bir dizi iddia, delil, ilişki ağına rağmen Soylu istifa etmemiş, istifası talep edilmemiştir. Ancak bu çelişkilerin halka yönelik işlenen suçlar, Kürt katliamları ve politik ayak oyunlarının açığa çıkması ve ifşasıyla derinleşme olasılığı güçlüdür. Türk hâkim sınıfları arasındaki çelişkiler sadece iç bir sorun değil aynı zamanda emperyalizme bağımlılığın getirdiği dış faktörlerle de biçim almaktadır. Sorunlara ve çelişkilere bu cepheden de yönlendirici ve biçim vermeye çalışılan müdahaleler olduğu asla gözden kaçırılmamalıdır. Aranan denge şimdilik bulunmuştur. Ancak daha büyük bir kapışmanın olgunlaşması, kliklerin yeni hamlelerin şekillenmesi üzerine kurulu bir denge.

Oluşmuş, olgunlaşmış ve politik-ekonomik krizin üzerine şekillenmiş, derinleşmiş, biçim almış bir sürecin ve devletin yaşadığı bir kriz söz konusudur. Bu krizin sönümlenmesi beklenmemelidir. Bir girdap oluşmuştur, bu girdap bir anda açığa çıkmamıştır ancak sürekli büyümüş ve büyümektedir. Nisan'da AKP kongresinde, devamında kabine revizyonu beklentisinde, Kürt direnişinin bir türlü kırılmamasında, Ortadoğu-Akdeniz-Libya ekseninde doğan sorunlarda, emperyalistler arası çelişkilerden faydalanma olanağının zayıflamasında ve elbette ekonomik krizin katmerleşmesinde, salgının bu krize adeta çarpan etkisi yapmasında, boşalan merkez bankası rezervleri ve onun bir başka politik krize dönüşmesinde, "Millet ittifakı" içinde bir çatlak yaratılmaması, bozulan ve kurulan dengeler, iç parçalanmayı ve mücadeleyi, oluşmuş girdabı büyüten temel etmen ve gelişmeler olmuştur. Egemenlik ve iktidar odağının bu düzeyde bir parçalanmışlığı, dağınıklığı, hiç kuşkusuz yeni ve daha kapsamlı sorunları ve çelişkileri ortaya çıkaracaktır. Pislikler daha fazla ortaya dökülecektir, eğilim bu yöndedir. Bunu engellemeye birleştirici güç durumundaki "şovenizm" de "muktedir lider" de yetmeyecektir.

Partizan'a yönelik operasyonda gözaltına alınan 8 kişiden 6'sı tutuklandı

HABER MERKEZİ- 18 Mayıs gecesi Partizan'a yönelik düzenlenen ev baskınlarında gözaltına alınan 8 kişi bugün Çağlayan Adliyesi'nde savcılığa çıkarıldı. 2 kişi savcılık ifadesinin ardından serbest bırakılırken, Celal Koç, Samed Karaca, Bedirhan Özcan, Ünal Yiğit, İsmail Tepeli ve Arzu Özdemir tutuklandı.

8 gündür gözaltında olan 8 kişi bu-

gün (26 Mayıs) öğlen saatlerinde Çağlayan Adliyesi'ne getirildi. Savcılık ifadelerinin ardından 2 kişi serbest bırakılırken, 6 kişi tutuklama talebiyle Sulh Ceza Hakimliğine sevk edildi. Sulh Ceza Hakimliğindeki ifadelerin ardından 6 kişi tutuklandı. Savcılık ve Sulh Ceza Hakimliği, polislin hazırladığı fezlekeler dışında hiçbir şeyi dikkate almaksızın 6 kişi hakkında tutukla-

ma kararı verdi.

Tutuklananların Silivri Hapishanesi'ne götürüleceği belirtildi.

NE OLMUŞTU?

İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü olan 18 Mayıs'ın ardından Partizan'a yönelik gerçekleştirilen operasyonda ev baskınları gerçekleştirilmiş ve 7 kişi evlerinden gözaltına alınmıştı. 68 yaşındaki İsmail Tepeli ise "firari zanlı" denilerek Erzincan'daki evinden gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınan Partizan okurları hakkında İçişleri Bakanlığı ve polislin servis ettiği bilgilerle burjuva medyada asparagas haberler yapılmış ve gözaltına alınanlar "kanlı eylem hazırlığındaki suikast timi" denilerek hedef gösterilmişti.

Dosyada gizlilik kararı verilen gözaltılarla ilgili 24 saat avukat kısıtlaması getirilmiş ve 8 gün gözaltı süresi verilmişti.

Kaypakkaya anmasında gözaltına alınan 13 kişi serbest bırakıldı

ANKARA- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs ayı şehitleri için 20 Mayıs'ta Ankara Mamak'ta gerçekleştirilen anma etkinliğine polis saldırdı.

Hacı Bektaş Veli (Tekmezar) Parkı'nda yapılacak anma için Tuzluca'yı'dan yürüyüşe geçen kitle polis barikatıyla karşılaştı.

Polis ablukasını kabul etmeyerek yürüyüşünü sürdüren kitleye saldıran polis çok sayıda kişiyi darp ederek gözaltına aldı.

Edinilen bilgiye göre daha sonra, gözaltına alınanlar atılan sloganlar bahane edilerek TEM Şube'ye götürüldü.

ANKARA'DA KAYPAKKAYA KORKUSU: GÖZALTINA ALINANLARIN EVLERİ BASILDI

Gözaltına alınanların evlerine 20 Mayıs gecesi baskın düzenledi. Ev baskınlarında polislin, Yeni Demokrasi Gazetesi ve Yeni Demokrat Kadın broşürlerine el koyduğu öğrenildi.

Mamak'ta gözaltına alınan ve TEM Şube'ye götürülen Cihan Ağtaş, Ozan Deniz Ödemiş, Hasan Altun, Deniz Ağrıdoğdu, Seçil Işık, Faik Hamarat, Hüseyin Gençay, Sıla Yurt, Selma Tokaç, Celil Resiloğulları, Doğukan Ertan, Devlin Asya Açıkelli, Berk Gökşar hakkında "örgüt propagandası" yapmaktan soruşturma açıldığı ve 4 gün gözaltı süresi verildiği belirtildi.

4 günlük gözaltı süresinin dolmasının ardından ise gözaltı süresi 4 gün daha uzatıldı.

GÖZALTILAR SERBEST BIRAKILDI

Aralarında 3 Partizan okuru ve bir YDG'linin de bulunduğu gözaltındaki 13 kişi 26 Mayıs'ta savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

Bombardımanda katledilen Murat Yıldız abluka altında toprağa verildi

DERSİM- Ovacık'ta hava saldırısı sonucu yaşamını yitirdiği belirtilen Murat Yıldız'ın cenazesi, asker ablukası altında defnedildi.

Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Aşağıtorunoba (Kilmer) köyünde 7 Mayıs'ta barınak yapmak için gittiği Aşağıpınar (Aşkirik) köyü kırsalında TC ordusunun hava saldırısı sonucu katledilen Murat Yıldız'ın (28) cenazesi, dün ailesi tarafından Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan (ATK) alındı. 20 gün sonra alınan Yıldız'ın cena-

zesi, Malatya'dan Ovacık Cemevi'ne getirildi.

ASKER ABLUKASI

Ovacık Cemevi'nden alınan cenaze, defnedilmek üzere Aşağıpınar köyüne getirildi. Cenaze törenine katılmak için Taziye Evi'ne ge-

len Dersim Belediyesi Başkanı Fatih Mehmet Maçoğlu, Ovacık Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül, görevden alınan Peri Belde Belediyesi Eşbaşkanı Orhan Çelebi, Dersim Barosu Başkanı Kenan Çetin, Halkların Demokratik Partisi (HDP) ve sivil toplum örgütü temsilcileri ile gazetecilerin mezarlığa gitmesi askerlerce engellendi.

Yıldız'ın cenazesi, aile fertlerinin katıldığı törenle abluka altında defnedildi.

Antakya'da 18 Mayıs çalışması gerekçesiyle 4 kişi gözaltına alındı

ANTAKYA- 18 Mayıs'ta komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andıkları gerekçesiyle 3 Partizan okuru ve 1 YDG'li gözaltına alındı.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 48. yılında birçok yerde anma etkinlikleri yapıldı.

18 Mayıs'ta Antakya'da kuşlama, pankart çalışmaları gerçekleştirildikleri gerekçesiyle 3 Partizan okuru ve 1 YDG'li gözaltına alındı.

Gözaltına alınan 4 kişi savcılık ifadelerinin ardından serbest bırakıldı.

Durban liman işçileri de İsrail gemilerinden yük boşaltmayacaklarını açıkladılar

HABER MERKEZİ- Güney Afrika'daki Durban liman işçileri de İsrail gemilerinden yük boşaltmayacaklarını açıkladılar.

Filistin halkının direnişini destekleyen ve saldırgan İsrail'i lanetleyerek ilk olarak İtalya Livorno ve Milano'daki liman işçileri yüklemeye ve boşaltmayı reddetmişlerdi.

Güney Afrika Taşımacılık İşçileri Sendikası'ndan (SATAWU) yapılan açıklamada, İsrail gemilerine yönelik boykot kararının, Genel Filistin Sendikaları Federasyonunun (PGFTU), İsrail gemilerinin ve mallarının limanlardan boşaltılmasının boykot edilmesi çağrısının ardından alındığı belirtildi.

SATAWU'nun Genel Sekreter Yardımcısı Anele Kiet, üyelerinin İsraili taşıma ve ilgili işleri yerine getirmeyeceklerini ve buna ek olarak, Filis-

tin halkıyla dayanışma içinde öğle yemeği sırasında grev yapacaklarını doğruladı.

Kiet şunları ifade etti: "Güney Afrika BDS Koalisyonu'ndan (İsrail'e Boykot, Tecrit ve Yaptırımlar Koalisyonu), Filistin ile dayanışma göstermenin bir parçası olarak, Durban Limanı'nda çalışan SATAWU üyelerinin sevkiyatı boykot etmeleri gerektiğine dair bir talep aldık. Bunu yapmayacaklarını doğrulayan Durban Limanı'ndaki üyelerimizle temasa geçtik. Her gün öğle yemeği vaktinde grev yapacağız ve gösterilere katılacağız."

Filistin BDS Komitesi'nin bir üyesi olan Güney Afrika BDS Koalisyonu, bu sabah protestolarda Filistin halkı-

nın direnişine destek olan sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinin de buna katılacağını söyledi.

Koalisyon yaptığı açıklamada şunları belirtti: "Güney Afrika BDS Koalisyonu üyeleri, sendikalar, bir İsrail gemisinin yanaşmasını protesto etmek için 21 Mayıs günü Durban Limanı'nda bir araya gelecekler; SATAWU üyeleri olarak İsrail gemisinin yükünü boşaltmasını boykot kararı aldık."

Çay üreticilerinden ÇAYKUR önünde eylem

HABER MERKEZİ- ÇAYKUR'un çay alımında kota uygulamasına geçmesini protesto eden Kemalpaşalı çay üreticileri, "Koronavirüsten ölmedik, bunların kota, kontenjan uygulamalarından öleceğiz" sözleriyle isyan etti.

Artvin'in Kemalpaşa ilçesinde çay üreticileri, Çay İşletmeleri Genel Müdürlüğü'nün (ÇAYKUR) günlük çay alım kotası açıklamasını ÇAYKUR Kemalpaşa Çay Fabrikası önünde protesto etti. ÇAYKUR'un günlük dönüm başına 17 kilo çay alacağını açıklamasının ardından çayları elinde kalan üreticiler, çayları fabrika önüne döktü. Alınan kararlar özel çay şirketlerine mahkum kalan köylüler kotasının kaldırılmasını talep etti. Sık sık "ÇAYKUR halkın satılamaz" sloganları atan üreticiler, fabrika önünde tulumlar eşliğinde horanlar çekti.

Günde 10 saatten fazla çay topladıklarını belirten bir çay üreticisi, "Kilosuna 4 TL fiyat verildi. Bu fiyat nedir? Kaşıkla verdiler. Kepçe ile çıkardılar. Böyle bir şey olur mu? Kendileri yan gelip yatsınlar. Biz burada ezilelim. Burada öldürseler bile ezilmeyeceğiz. Çocuklarımızı hırsızlığa mı gönderelim" dedi.

Fabrikanın genişletilmesi gerektiğini söyleyen başka bir çay üreticisi ise, "Özel sektör fabrikaları 400-500 ton alıyor. Devletin fabrikaları 200 ton alıyor. Böyle bir mantık olabilir mi? Bu memleketin insanını düşünen bu fabrikanın genişlemesinin ister. Ama bunlar halkın zulüm çekmesini istiyor. Fabrikeyi genişletmeyi bırakın bunlar kota ve kontenjana takmışlar. Bunlar Karadeniz halkından yana değil. Yurt dışından ithal çayla bu işler dönmez. 2016 yılında kara geçen fabrikalar 2021 yılında zarar etmiş. Burayı 15 yaşında çocuk bile yönetebilir. Ama fabrikeyi zarara uğrattıyorlar. Bunu biri çıkıp açıklasın" diye belirtti.

Bayraklı'da işçiler alacakları için iş bıraktı

HABER MERKEZİ- İzmir Bayraklı'da yapımı devam eden Şehir Hastanesinde işçiler alacakları için eyleme geçti. 3 aydır ücret alamadıkları belirtilen işçiler iş bıraktı.

Gama-Türker'ler ortaklığı tarafından yapımı devam eden hastane inşaatında alt taşeron firma bünyesinde çalışan işçilerin, iş bırakarak işyerini terk etmemesi üzerine şantiyeye polis ekipleri gelerek inşaata giden yola iki ayrı yerde barikat kurdu.

Şirket müdürlerinin de şantiyede olduğu, işçilerin iş akitlerinin pazartesi günü feshedileceği ve şantiyeden çıkarılacaklarının konuşulduğu belirtildi.

İzmir Şehir Hastanesi inşaatında daha önce de işçiler birkaç kez eyleme geçmiş, alacaklarını ve tazminat haklarını bu şekilde almışlardı.

TPI Kompozit'te işçiler greve gidiyor

HABER MERKEZİ- İzmir'de bulunan TPI Kompozit fabrikasında işçiler grev kararı aldı. Petrol-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu fabrikada grev kararı fabrika kapısına asıldı.

İzmir'in Çiğli Sasalı'da ile Menden Serbest Bölge'de yer alan ve toplam 3 bin 795 işçinin çalıştığı TPI Kompozit fabrikasında örgütlü konumda bulunan Türk-İş'e bağlı Petrol-İş Sendikası ile şirket arasında Toplu İş Sözleşmesi'nde (TİS) sürecinde uzlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı alındı. Sendika, grev kararını Çiğli Sasalı'daki fabrikanın kapısına astı.

TPI Kompozit'in Türkiye'deki fabrikalarında sıfıra yakın zam dayatması işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Patronun "Daha fazla çıkmam" dediği en düşük saat ücreti brüt 10.85 lira. İşçilerin çıplak ücreti ise aylık 1745 lira. Ücretler AĞİ, aile yardımı ve mesai zammı

eklendiğinde ise 2 bin 100 lira civarında oluyor.

Fabrika kurulduğu günden bu yana patronun aldığı yenilenebilir enerji sektörü yardımlarına ek olarak sigorta prim muafiyeti, ücretlerin işsizlik fonundan ödenmesi, vergi ve KDV istisnası gibi destek ve teşvikler bulunuyor. Bu rakam milyonlarca

lirayı bulmasına rağmen TPI yönetimi işçilerin ücretlerini AĞİ, aile yardımı, vardiya zammını ekleyerek tamamlıyor.

Asılan karara göre 20 Haziran'da grev başlayacak.

15-16 Haziran'ın Çağrısı

Devrimci Önderlik ve İşçi Sınıfının Örgütlenmesidir

1 5-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinin en şanlı direnişlerinden biridir. İşçi sınıfının ekonomik ve sendikal mücadelesinin devrimci siyasi mücadeleye yükseltilmesi zorunluluğunu 15-16 Haziran tüm çıplaklığıyla ortaya koymuştu. Direnişi, 68 Hareketi'nden ve dönemin devrimci mücadelelerinden bağımsız ele alamayız. 60'lardan itibaren dünyayı kasıp kavuran devrim dalgası ve Türkiye'de gelişen devrimci yönelimler, işçi hareketlerinde de yansımaları buluyordu. Bu direnişin sonuçları her şeyden önce bizlere kendiliğinden hareketin sınırlarını ve sınıfın devrimci örgütüne duyulan ihtiyacı göstermesi bakımından öğreticiydi.

1970 yılında CHP ve AP milletvekilleri 274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı Grev ve Lokavt Kanununda değişiklik yapılması için tasarılar hazırladı. Bu yasa tasarısı işçilerin sendikal özgürlükleri ve grev hakkını kısıtlar yöndeydi. Özeldeki amaç ise işçilerin DİSK'e üye olmasını zorlaştırmaktı. Yasanın anayasaya aykırı olduğunu söyleyen DİSK, örgütlü olduğu işyerlerinde Anayasal Direniş Komiteleri kurulmasını kararlaştırdı. 14 Haziran günü DİSK Genel Temsilciler Meclisi'ni topladı. Salonunda ertesi gün işçilerle görüşülüp fabrikalarda kısa yürüyüşler yapılması karar alındı. Ancak 15-16 Haziran günleri işçiler fabrikaların dışına taşarak sokakları doldurdu. 115 işyeri ve yaklaşık 75 bin işçiyle başlayıp 16 Haziran günü 168 fabrikayı ve 150 bine yakın işçiyi kucaklayan 15-16 Haziran Direnişi, İstanbul ve İzmit çevresini kapsadı. 15 Haziran sabahı İstanbul'da, Gebze'de, İzmit'te fabrikalar durdu. Her tarafta işçiler çeşitli yürüyüşler ve mitingler düzenliyorlar ve kent merkezlerine doğru hareket ediyorlardı.

DİSK'in böylesi bir kararı olmamasına rağmen işçiler bu protestoları kendi inisiyatifleriyle başlatmış ve elbette ki öncü işçilerin ve devrimcilerin yol göstermesiyle eylemlerini yalnızca iş bırakmakla sınırlamamışlardı. Ertesi gün Kartal'da, Levent'te ve Topkapı tarafında çatışmalar çıkmış, polis ateş açmıştı. Ordu, tanklarıyla ve zırhlı birlikleriyle eylemlere müdahale etmeye çalışıyordu. Askerlerin oluşturduğu barikatlar aşıyor ve polisle

çatışmaya girişiliyordu. Kadıköy'deki çatışmalarda, polisin açtığı ateş sonucunda üç işçi öldürülmüş, 200 işçi yaralanmıştı.

Yaralanma ve ölümler işçileri yıldırmadı fakat direnişin zayıf karnı akşam saatlerinde ordunun sıkıyönetim ilan etmesiyle açığa çıktı. DİSK yönetiminin işçileri "sükûnete" çağırmasının ardından işçiler fabrikalarına geri döndüler. Bazı fabrikalarda iş durdurma ve iş yavaşlatma eylemleri devam etti. Fabrikalardaki direnişi ne asker ne de polis baskısı engelleyemedi. Hareket iki günle sınırlı kalmayacak,

sıkıyönetimin ilanına rağmen 12 Mart 1971'e dek sürececek bir hareketin başlangıcı olacaktı. Üç ay süren sıkıyönetim sonunda işten çıkarılan işçi sayısı beş bini aşmıştı. Yine de sistem başarıya ulaşamadı, yeni sendika yasası uygulamaya sokulamadan iptal edildi. Hâkim sınıflar, işçi sınıfının tüm sendikal kazanımlarını ortadan kaldırmak için 12 Eylül 1980'i beklemek zorunda kalacaktı.

15-16 Haziran işçi direnişi dönemine göre "devrimci" anılan ve devlet tarafından tehdit olarak görülen DİSK'in sınırlarını da ortaya koyuyordu. Radyolardan yankılanan DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in konuşması işçilerin gücünün DİSK'in yönetim kadrosunu aşarak ilerlediğini gösteriyordu. Kemal Türkler'in konuşması DİSK yönetiminin karakterini ortaya koyar nitelikteydi: "Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahlı ve silahsız olacağını emreder. Bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek göz bebeğimiz şerefli Türk ordusunun

bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilirler, tahrikler yapabilirler. DİSK Genel Başkanı olarak sizleri uyarıyorum." Bu açıklamalarıyla DİSK'in sarı sendikacılığının yüzüne taktığı "devrimci" maskesi düşmüştü.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası eliyle kapatılmasının ardından DİSK, 1992'de tekrar kuruldu. Ancak herkesin bildiği gibi '70'lerdeki DİSK'in çok daha gerisinde bir DİSK vardı ve hâkim sınıflar DİSK'i sendikal rekabeti geliştirmek ve işçi sınıfını bölmek için kullanmak istemişti. Özellikle SHP ve SHP'li belediyeler bu konuda daha

DİSK'in "sol" görünümüne ve ismindeki "devrimci" ibaresine rağmen diğer sarı sendikalardan nitel bir farkı yoktur. Günümüzde devletin ve hâkim sınıf kliklerinin sendikal alana müdahaleleri o kadar ileri bir boyut almıştır ki sendikalar merkez bürokrasileri aracılığıyla işçi sınıfının mücadele örgütleri olmaktan daha çok sınıfı kontrol altında tutan mekanizmalar haline getirilmiş, düzen partilerinin ya da patronların birer eklentisine dönüştürülmüştür. Kuşkusuz bunun dışında tutulabilecek sendikalar, şubeler ve çeşitli odaklar her zaman olmuştur. Ancak bütüne damgasını vuran sınıf işbirlikçiliğidir.

Bugün işçi sınıfının ve sınıf düşmanı yasaların durumu, 1970'den çok daha kötü durumdadır. Ancak sınıf örgütlerinin ve genel devrimci mücadelenin geriliği, işçi sınıfının sendikal ve siyasal mücadelesindeki zayıflığı da belirlemektedir. Başta ülke barajı olmak üzere sendikalar kanunu aracılığıyla işçilerin örgütlenme, toplu sözleşme yapabilme hakları büyük oranda ellerinden alınmıştır. Yüzlerce anti-demokratik yasa ve maddeye paralel devlet, patron, mahkeme ve polis iş birliğiyle işçilerin örgütlenmesi ve en önemlisi bağımsız sınıf çizgisinin gelişimi engellenmektedir.

Süregiden kriz ve pandemiyle birlikte işçiler "kısa çalışma", "ücretsiz izin", "Kod-29" gibi saldırılara maruz kalmış, işsizlik ve sömürü derinleşmiş, işçi fonlarında biriken paralar patronlara peşkeş çekilmiş durumdadır. İşçilerin kıdem tazminatını ve iş güvencesini tümüyle ortadan kaldırmaya çalışan hâkim sınıflar taşeron ve esnek çalışma biçimlerini hiç olmadığı kadar yaygınlaştırmış durumdadır. Ancak tüm bu kötü tabloya rağmen parçalı direnişler dışında işçi sınıfının örgütlü, kitlesel ve militan durumu gelişmemiştir. Bu durum şaşkıncı değildir ancak proleter devrimcilere büyük görevler yüklemektedir. 15-16 Haziran'ın 51. yılında ondan öğrendiklerimizin işaret ettiği en güncel görev; sınıfın örgütlenmesi ve devrimci-demokratik sendikal çizginin geliştirilmesidir.

aktif bir rol üstlenmiş ve DİSK yöneticilerinin "uyumlu" tutumlarıyla sarı, bürokratik sendikal anlayış derinleştirilmişti. İçerisindeki birçok sendika ve şube, önemli mücadelelere imza atıp sınıfın mücadele geleneklerini büyütme çalışsa da konfederasyona ve sendika bürokrasilerine hâkim olan şey, sınıf sendikacılığı değil hâkim sınıfların belli bir kesimine yaslanan sendikal bir çizgiydi.

DİSK, büyük direnişte sınıf işbirlikçisi bir tutum almamış ve 90'larda yeniden kurulduktan sonra bu çizgiyi daha da derinleştirmemiş gibi 15-16 Haziran'ları kutlasa da bugün de DİSK'in sarı çizgisi değişmemiş hatta daha da ilerlemiştir. İşçilerin tabandan gelen zorlamalarının zayıfladığı dönemlerde DİSK'in bu niteliği daha da belirgin hale gelmiştir. Son genel kurulunda daha da açığa çıktığı gibi CHP'nin arka bahçesi haline gelen DİSK gerçekliği, hâkim kliklerin siyasi yapılarına göre şekillendirilen sendikal sürecin de bir parçasıdır.

Sendikalarda Koltuk Kavgalarını ve Listeleri Değil Sorunları ve Anlayışları Tartışmalıyız

Genel İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube 250 delegenin yarısından çoğunun verdiği imzalarla olağanüstü genel kurula gidiyor. Üst üste ikinci kez olağanüstü genel kurula gidilmesinde Genel İş Genel Merkezi'nin müdahalesinin belirleyici olduğu biliniyor. Şubeye üye işçiler nezdinde "Genel Merkez'in desteklediği liste" ("kırmızı liste") ve var olan "şube yönetiminin listesi" ("beyaz liste") şeklinde propaganda ve kutuplaştırma geliştirilirken bu farklı listelerin hangi sendikal anlayış ve çizgileri taşıdığı ise pek tartışılmıyor.

Şube yönetimine göre genel merkez, onların uydu gibi hareket etmedikleri için rahatsızlık duyuyor ve kendilerini tasfiye etmek istiyor. Genel merkeze göre ise şube, başarısızlıklarını genel merkezin üstüne atarak kendini kurtarmaya çalışıyor. Fakat bütün bunlar sadece yansıma bulan söylemler ve dışarıdan gözlemlenebilenler. Çünkü geçtiğimiz aylardaki grev ve TİS süreçlerinden sonra, özellikle de olağanüstü süreci başladık-

tan sonra ne genel merkez ne de şube yönetimi tarafından bir açıklama ya da imzası olan bir beyan yapılmış değil. Peki neden böyle; neden ortada ne düşündüğünü, neyi savunduğunu, karşısındakilere hangi suçlamalar yönelttiğini açıklayabilen bir tablo yok? Bu sorunun cevabına geleceğiz fakat önce bu sürece nasıl geldiğine değinmek yerinde olacaktır.

Çeşitli yazılarda tartıştığımız gibi sendikal alanın daha yoğun bir dizayna tabi tutulduğu bir süreç yaşıyoruz. Bu dizayn sürecini krizden, pandemiden, kliklerin iktidar rekabetinden ve kuşkusuz sermayenin işçi sınıfını daha açık bir biçimde kontrol etme hedefinden bağımsız düşünemeyiz. Sömürü, işsizlik ve kölece/esnek çalışma biçimleri bu derece yoğunlaştırılırken sınıfın olası tepkisi ve bunun sendikal alana yansması şimdiden gemlenmek ve şekillendirilmek isteniyor. Söz konusu belediyeler gibi devlet ve düzen partileriyle doğrudan ilişkili bir hizmet alanı olunca bu müdahaleler daha da belirginleşiyor. Özeldede CHP, "iktidar olma" hedefiyle bu konuda düne nazaran daha aktif bir rol üstle-

niyor. DİSK'in son genel kurulundan bugüne CHP'nin artan müdahaleleri ve SODEMSEN'in oynadığı rol bu durumu apaçık ortaya koymuş oldu.

Böyle bir dönemde Genel İş'in İstanbul Anadolu Yakası şubeleri, CHP'li belediyelerin TİS dayatmalarına karşı grev kararı aldı. Ancak grev süreçleri önemli bir potansiyel açığa çıkarmasına rağmen doğru yönetilemedi ve başarısızlık hâkim oldu. Sürecin değerlendirilme düzeyi, grevlere çok yönlü hazırlık ve en önemlisi sendikal çizgi kendi içinde ciddi yetersizlikler taşıyordu ve grev kararları sonrası gelişen saldırılar esasta göğüslenemedi. Sendika genel merkezi, bırakılan boş-

luklardan ve hatta şube yönetimi tarafından yapılan davetlerden yararlanarak TİS süreçlerine müdahale etti. Ve sonrası bilinen yüzeysel tartışma; suç genel merkezde mi şubede mi?

Öncelikle işçilerin bu tarz bir kutuplaştırmaya tabi tutulması ve sendikal anlayışlar dışarıda tutularak yüzeysel bir tartışmaya çekilmesi reddedilmelidir. DİSK yönetiminin ve Genel İş Genel Merkezi'nin CHP ile olan "dostluğu" ve sarı-bürokratik nitelikleri bilinmez değildir. Bahsettiğimiz saldırı ve dizayn sürecinin işçi ayağında bu bürokrasiler işverenin bir uzantısı gibi hareket etmektedirler ve bu pozisyonlarıyla sınıfın karşısında konumlanmaktadır. Bu tartışmasızdır. Fakat işverenlere ve sendika bürokrasilerine karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği, buna önderlik edilip edilmediği ya da bu niteliğin şube yönetiminde olup olmadığı bizim asıl tartışmamız gereken konulardır. Açık ki şube yönetimi sendika genel merkezinden bu kadar dem vursa da ona karşı bir mücadele stratejisine ve iradesine sahip değildir. Bu durumda

sendika bürokrasisi, şubenin kendi yanlış ve başarısızlıklarının da üstünü örten bir peçeye dönüşmektedir.

Kadıköy grevi başladığında her ne kadar şube, sorumluluğu genel merkezin üstüne atmışsa da şube yönetiminin sendika genel merkezi ile olan ilişkileri ve belediyeyle olan pazarlıkları işçilerin tepkisini çeken en önemli etmenlerden biriydi. Ki Kadıköy grevindeki tutum, diğer grev süreçlerini de belirleyen bir özellik gösterdi. TİS'lere "müdahale eden ve imza atan" genel merkezdi ancak işçilerin tepkisi şube yönetimine yönelmişti. Bu doğal bir durumdu ve doğrudu da. Çünkü sürecin hazırlığında, sendika merkez bürokrasisine yaklaşımda ve TİS'lerin planlanmasında şubenin hataları belirgindi. Dahası pratik; yapılan ajitatif konuşmalara, ısrarlı grev söylemlerine, atılan mücadele sloganlarına uygun ilerletilmiyor; sendika genel merkezi ve 12 Eylül yasaları

ileri sürülerek yelkenleri suya indirmenin teorisi yapılıyordu. İşçi istekli ve kararlıydı ancak şube yönetimi buna önderlik edebilecek kapasite ve kararlılıktan yoksundu. Sonuçta çok kısa sürede şube delegelerinin yarısından fazlasının olağanüstü için imza verdiği tablo ortaya çıktı. Her ne kadar bu da "genel merkezin müdahalesi" ile açıklansa da yeterli değildi. Eğer öyleyse genel merkezi bu kadar güçlü kılan nedir? Ya da buna karşı şube yönetimi nasıl bir tutum geliştirdi?

Doğru sorular gerçeklerle yüzleşmemizin de anahtardır. Şube yönetiminin grev ve TİS'ler sonrası pratiği çok daha kötüdür. TİS maddelerinin uygulanmasını denetleme ve zorlama noktasında irade gösteremeyen şube yönetimi, 1 Mayıs sürecinde de en sembolik eylemleri örgütleyecek, 1 Mayıs'a dair pankart asacak iradeyi dahi gösteremedi. Genel merkezden duyulan korku o kadar derinleşmişti ki olağanüstü için imzalar toplanırken sadece seyredildi ve ardından daha da geri bir tavırla genel merkezin

şubeyi olağanüstüne götürmemesi için tabiri caizse yalvarma noktasına gelindi. Olağanüstünün kesinleşmesi ile birlikte dolaylı olarak tekrar "genel merkez bürokrasisi" söylemleri gelişse de Kadıköy greviden bugüne söylemle pratiğin birbiriyle uyuştuğunu söylemek mümkün değil. İşte yukarıda sorduğumuz "peki neden böyle" sorusunun cevabı da burada gizli. Şube yönetimi gerçekte genel merkez bürokrasisine karşı bir mücadele perspektifine sahip değil. Koşulu olduğunda onunla uzlaşmaya her bakımdan açık; işçiye yapılan propaganda ise bambaşka. Bu korku ve uzlaşma eğilimidir ki şube yönetimini genel merkeze karşı açıktan söz etmemeye, utangaç muhalefet pozisyonuna taşımıştır.

Genel kurul sürecinde işçinin iradesi yok sayılmakta, her şey genel merkez ve şube yönetiminin hesapları doğrultusunda şekillendirilmek istenmektedir. Daha kötüsü işçiler bölünmekte, sendikal bilinç ve örgütlülük geriletilmektedir. Yaklaşan olağanüstü seçimlerinde genel merkezin hangi amaçla hareket ettiği ve neyi temsil ettiği açıktır. Fakat şube yönetimi de bu sürecin alternatifi olmaktan çok uzaktır. Şube yönetimini sadece basiretsizlik ve deneyimsizlikle değerlendirmek mümkün değildir. İşverenler ve sendika genel merkezi ile kurduğu ilişkilerin biçimi arada nitel bir fark olmadığını, sendikadaki mevkilerin korunabilmesi için dayanaksız bir "ajitasyon" ile "uzlaşma" arasında gidip gelen bir çizginin hâkim olduğunu göstermektedir. Bu koşullarda olağanüstü genel kurulun her iki listeye yön veren anlayışlar bakımından sınıfa yararı olacak bir gelişme taşımadığını söylemeliyiz. Sermayenin saldırıları hız kazanırken sınıfı bölen ve onun mücadele iradesini kıran her anlayışa karşı sınıf sendikacılığı ilkelerini savunmak ve propaganda etmek temel yönelimimiz olmalıdır. Sınıf sendikacılığını özellikle tabanda ve işyerlerinde örgütleyerek işçilerin mahkûm edildiği her türlü yanlış anlayışı ve bürokratik yönetim "listeleri"ni parçalamak için çalışmalı; işçi sınıfının geleceğinin gasp edilmesine karşı harekete geçmeliyiz.

Genel İş'ten bir DDSB'li

Bizler Var Oldukça Onlar Yok Olmaya Mahkûm Olacaklar

İskenderun'da fırın işçisi bir öğrenciy-le, fırın işçilerinin yaşadığı sorunlara ve fırıncılık piyasasına dair röportaj gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi- Fırıncılık, emek-sermaye çelişkisi ve çalışma koşulları bakımından nasıl bir meslektir, biraz bahseder misin?

İşçi- Çalışma koşulları ve çalışma disiplininin bahsedeyim. Fırıncılık yoğun bir emek ve ustalık gerektiren bir meslektir. Bizlerin çalışma disiplini emek üzerine dayalıdır. Tırnak vurmak, lahmacun yapmak, ocakçılık yapmak, hamurkarlık yapmak gibi işler, bir fırını oluşturan yapı taşlarıdır. Yani anlayacağınız, ağır ve yorucu çalışma koşulları ve verilen yoğun emek üzerinde yükselen bir çalışma disiplini vardır. Fırıncılıkta gece, gündüz, tatil gibi durumlar yoktur. Sabah saat 6'da ekmek çıkartmak için gece saat 3'te uyanıp, fırına gidip hamur kazanını çalıştırmak mecburiyeti içerisindeyiz. Emek-sermaye çelişkisi açısından, emeğinin asgari karşılığını bile içinde bulunduğumuz sistemde alamıyoruz diyebilirim. Fırıncılık sektörü kötü durumda. Neden kötü durumda? Ekmek ucuz, maliyet pahalı.

Bugün İskenderun'da un piyasasına hâkim olan Salık'lardır. Salık'lar öteden beri fırıncılık mesleğiyle meşgul bir ailedir. 13 Temmuz 2012 tarihinde Sarıseki'de çıkan bir çatışmaya askerlerle birlikte katılan korucu Ömer Salık vurularak öldü. Olaydan sonra devlet Ömer Salık'ın ailesine, akrabalarına bazı ekonomik imtiyazlar tanıdı. Bu imtiyazlar, Salık'ların fırıncılıkta daha da büyümesine yol açtı ve büyük işletme haline geldiler. Bu imtiyazlar nelerdi; hastaneler, okullar, cezaevleri ve devlete bağlı olan daha birçok kurumun ihaleler yoluyla yeme-içme işlerini almalarıydı.

YD- Fırıncılığın, fırın işçiliğinin zor ve ağır bir iş olduğundan bahsettin. Seni bu işi yapmaya zorunlu kılan koşullar neler oldu?

İşçi- Beni bu işi yapmaya zorunlu kılan koşulların başını çevresel, sosyal ve ekonomik etkenler çekiyor. Bu işle meşgul olurken bir yandan da yüksek öğrenimimi tamamlamak zorundayım. Bilindiği üzere pandemi koşul-

larında eğitim, elektronik cihazlar aracılığıyla internet üzerindeki platformlara çekilmiş durumda. Eğitimin internete çekilmiş olması, bazı zorunlulukları doğurdu. Örneğin çok eski bir bilgisayarım vardı ve okuduğum bölümün ve de sistemin gereksinimlerini karşılamıyordu. Bu durum, beni yeni ve daha elverişli bir bilgisayar almaya mecbur etti. Aldığım bilgisayar 7400 lira değerinde. 7400 liram olmadığı için 6 ay taksit yaptırdım ve bilgisayar bana 8100 liraya mal oldu. Ailemin de bana bilgisayar alacak ekonomik durumu olmadığından ça-

alışmak mecburiyetinde kaldım.

YD- Hem okuyorsun hem çalışıyorsun. Bu durumun artıları ve eksileri neler oluyor?

İşçi- Bu durumun artısı, bir nebze de olsa evdeki ekonomik duruma katkıda bulunabiliyorsun. Evdeki masrafı ve yükü bir kişi üstlenmek zorunda kalmıyor. Ayrıca hem okuyup hem çalışırken aileye de ekonomik olarak yük olmamak bir artıdır. Eksilerine gelince, bu durumda olan bir insanın kendine ayırabileceği zaman yok denecek kadar az oluyor. Mesela sabah saat 6'da kalkarsın, işe gidersin. Akşam saat 8'e kadar işten çıkamazsın. İş çıkışı evine gidersin, kişisel temizliğini yaparsın, biraz dinleneyim derken saat zaten olur sana 9 buçuk. 9 buçuktan sonra o günkü derslerine bakıp not çıkarırken saat 11 buçuğa yaklaşmış oluyor. Düşün ki bir ders saati 45 dakikadır. O gün de en az iki ders işlendiğini varsayalım, 90 dakikalık dersle baş başayız. 1 buçuk saat zaten ders izleme süresi. Sonraki 1

saat de o derslerin etüdünü gerçekleştirdiğimizi varsayarsak sabah saat 5 buçuk-6 gibi uyanabilmek için uykuya geçmek gerekiyor. Yani kendine ayırabileceğin bir zamanın hemen hemen hiç olmuyor.

YD- Peki fırında çalışan işçilerin pandemi koşullarında en sık karşılaştıkları sorunlar nelerdir?

İşçi- Biz pandemi koşullarında en başından beri dört tane mahalleye paket servis yapıyoruz. Burada bizim en sık karşılaştığımız, pandeminin insanların psikolojik durumlarını olum-

etkilemektedirler. Maliyet hesabına girdiğimiz zaman ekmeğin kârıyla birlikte -kurtarma maliyeti- 1 buçuk lira ile 1,75 TL arasında olmalıdır. Oysa küçük işletmelerde ekmek 1 liraya satılıyor. Bunun nedeni de burada Doğu gibi markaların büyük işletme olmasından kaynaklı ekmeği daha ucuza, 1 liraya piyasaya sürmesidir. Hal böyleyken halk daha ucuza yöneliyor ve küçük işletmeler, büyük işletmelerin gölgesi altında boğuluyor, işler kesat gidiyor ve en nihayetinde iflasa kadar gidiyor. Bugün İskenderun'da gereğinden çok daha fazla fırın açılmış durumdadır. Sadece oturduğum mahallede on beşten fazla fırın bulunuyor. Bunlardan yalnızca üç tanesinin çalışma ruhsatı tamdır. Geri kalan fırıncılar ise yalnızca belediyeden aldıkları bir çalışma ruhsatı ile fırın işletiyorlar. Bu durum işçiler için sigortasız ve güvencesiz çalışmanın da önünü açmaktadır. Ruhsatsız açılan çoğu iş yerinin sahibi polis ve zabıtayla, vergi dairesi ile sıkı ilişkiler içindedir. Ruhsatsız iş yeri sahiplerinin elindeki bu imkanlar, kendileri arasında da bir rekabete yol açıyor.

YD- Yaşadığımız bölgede genel olarak halk gençliğinin, özel olarak da işçi gençliğinin sosyal ve ekonomik durumunu nasıl değerlendiriyorsun?

İşçi- Genel olarak halk gençliği, özel olarak da işçi gençlik yoksullukla yüz yüze. Ekonomik olarak çöküntüye girmiş bir gençlik, KYK borcu altında ezilen bir öğrenci gençlik, geçim sıkıntısı altında ezilen bir işçi gençlik gerçekliği ortadadır. Halk gençliğinin ve işçi gençliğinin elde edebileceği sosyal aktiviteler yok denecek kadar azdır. Nedeni ise hayat pahalılığı ve düşük gelirdir. Halk gençliği ekonomik kriz içerisinde boğuluyor. İşçi gençlik ise tekdüze bir yaşantıya sahiptir.

YD- Eklemek istediğin son bir şey varmı?

İşçi- Bizim bu sömürü düzeninden kurtulmadan, şu anda içinde bulunduğumuz hayattan kurtulmamızın imkânı yoktur. Kapitalistler, daha fazla zenginleşmek için işçileri-emekçileri kullanarak onları iliklerine kadar sömürüyorlar. Bizler var oldukça, onlar yok olmaya mahkûm olacaklardır.

suz etkilemesinden kaynaklı karşılaştığımız sorunlardır. Fırın işçileri olarak verdiğimiz emek ve hizmet çoğu kez zorbalıkla karşı karşıya kalıyor. Sanki ürettiğimiz ürünleri değil de bizleri satın alıyormuş gibi davrananlarla sıkça karşılaşıyoruz. Bu durum fırın işçilerini yaptıkları işten soğutuyor, memnuniyetsizlik doğuruyor. Bununla birlikte aynı zamanda fırın işçisi, işine ekonomik olarak bağımlı olduğu için kendi iradesi ile işi bırakamaması durumu da büyük bir sorun olarak karşımıza çıkıyor.

YD- Fırıncılık, yaşadığınız bölgede yaygın bir meslek. Sektörel olarak da gelişmiş durumda. Unlu mamülleri alanında Gürlek, Şenöz, Doğu vb. büyük işletmelerin varlığı da söz konusu. Bu gibi işletmelerle senin çalıştığın, küçük işletme diyebileceğimiz fırınlar arasında ne gibi çelişkiler oluyor?

İşçi- Gürlek, Şenöz, Doğu gibi büyük işletmeler, küçük işletme niteliğindeki fırınları son derece olumsuz

Gare Bozgunu Faşist Diktatörlüğü Yeni Bir Maceraya "Mecbur" Bıraktı!

Hatırlanacağı gibi faşist diktatörlüğün işgal planı Gare'de bozguna uğramıştı. Müjdelecek "zafer" gerillanın direnişiyle kırılmış, işgal saldırısı dördüncü gününde sonlanmıştı. "Tasarlanan" müjde ve zafer olsa da tadılan hezimet ve "yenilgiydi". Geri çekilirken intikam naraları ileriye doğru fırlamış, bozgun havası, "bin parçaya bölmezsek" diye başlayan tehditlerle dağıtılmaya çalışılmıştı. Öyle ki, Gare bozgunu faşist diktatörlüğün birbiriyle yarış halin-

de gözaltı ve tutuklamalarla fiili olarak kapatmanın yolu açık tutuldu. AKP-MHP kliği ırkçı, şoven dalgayı kabartacak rüzgarı yakalama hedefiyle daha fazla baskı ve katliam vadeden saldırganlığını harekete geçirdi. Gerillayı imha ve tasfiyeyi hedefleyen işgal planı Metina'dan Zap ve Avaşin'e yayılarak bir kez daha devreye sokuldu.

Gare bozgunu, faşist diktatörlüğü yeni bir maceraya "mecbur" bıraktı. Ancak açıkça ilan etmeliyiz ki faşist

geri çekilirken ileriye fırlayan tehdit naralarından farksızdır. Hükümsüz ve soluksuzdur. Öyle ki, gerilla direnişiyi sadece "bitirdik" yalanını çöpe atmakla kalmıyor, söyleyenlerin nefes borularını tıkayarak siyasi krizini de büyütüyor. Kürt düşmanlığında katkısız ittifak halinde olan savaş ağalarının cilaları pul pul dökülmeye, bilinen suçları tüm iğrençliğiyle rögar kapısından taşmaya başladı. Yenilgileri kuşkusuz ne "tripot ve kamerayla" ne de mafya "hesaplaşmalarıyla" değil gerilla mücadelesiyle, halk savaşıyla gelecektir.

"BİTİRDİK" NARALARI YAKINMAYA DÖNÜŞTÜ!

Faşist diktatörlük bozgun halindedir. İşlerin yolunda gitmediği birbirine karşı mevzilenen kliklerin geliştirdiği hamlelerden, daralan sömürü ve rantın kırıntıları için tutuştukları "savaş-tan" anlaşılmaktadır. Gare yenilgisini tadan faşist diktatörlük bir kez daha güçlerini, gerilla üzerine imha ve tasfiye seferi düzenleyerek tahkim etme telaşındadır. Ancak işgal seferi Gare bozgunundan farksız bir başlangıç yapmıştır. Faşist diktatörlüğün savaş makinesi, onlarca helikopter ve savaş uçağıyla, SİHA-İHA ve binlerce işgal gücüyle harekete geçirilmiştir.

Metina, Zap ve Avaşin'den gerillayı "söküp atmayı" hedefleyen operasyonun kapsamı "Kandil'de çay içme" keyfini yaşatacak cinstendir. Ne var ki Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın açıklamaları (2 Mayıs) bozgun havasının sürdüğünü göstermektedir. İşgal operasyonunun, Hulusi Akar'ın arazinin zorluğundan, gerillanın kullandığı silahlardan yakınan itiraflarıyla en başından zorda olduğu ortaya çıkmıştır. "Bitirdik" naraları yakınmaya dönüşmüştür. Gerillanın savaş kararlılığına çarpan işgal ordusunun başarısızlığı şimdide arazinin zorluklarıyla örtülmeye çalışılmaktadır. Arazi elbetteki faşist işgal ordusu için zorluklarla çevrilidir. Her ağaç, dağ, tepe, kayalık gerillayla birlikte savaş halindedir. Gerilla silahları savaşmak için kuşanmıştır. Bu işgal ordusunun "komutanı" tarafından bilinmeyen bir sır değildir. Hulusi Akar'ın itiraf edemediği "sır" gerillanın yaratıcı biçimde savaşa konumlanması, kararlı bir feda ruhuyla işgal ordusuna

yerinde çakılı bırakmasıdır. İşgal ordusunu zorlayan arazi değil gerillanın tükenmeyen direnişine, haklılığa ve inanca dayanan savaşımıdır. Nitekim HPG'nin yayınladığı 10 günlük (23 Nisan-3 Mayıs) savaş bilançosu tabloyu fazlasıyla özetlemektedir. 116 gerilla eyleminin yapıldığı, 2 drone ve 6 helikopterin darbelendiği, 147 işgalcinin öldürüldüğü, onlarca mevzinin ve askeri malzemenin imha edildiği, silahın kaldırıldığı detaylı bir bilançoyla açıklanmıştır. Altı gerilla bu 10 günlük savaşta ölümsüzlüğe uğurlanmıştır. Savaş bilançosu işgal ordusunun arazinin değil gerillanın direnişi karşısında zorlandığını açık seçik biçimde göstermektedir.

İŞGAL SALDIRISI YENİLGİYLE SONLANACAKTIR!

Metina-Zap ve Avaşin'e yönelik işgal saldırısı bir ayı aşmış, savaşın seyri 10 günlük bilançonun izinden ayrılmamıştır. Uzun sürecek savaşın faşist diktatörlüğe çıkaracağı bilanço sadece ağır olmayacak, yenilgiyle sonlanacaktır. Gerilla güçlerinin, Gare bozgununun ardından gelmekte olanı beklercesine hazırlandığı işgal operasyonu, başlangıç aşamasına çakılı pozisyonda kalmaya devam etmektedir. Metina-Zap ve Avaşin'de yere teker indiremeyen uçakların ve helikopterlerin havalandığı 8. Ana Jet Üssü, SİHA ve İHA üssü, arka arkaya havadan vurulmuş, gerillanın savaş kabiliyeti ve yaratıcılığı bir kez daha test edilmiştir.

Yere teker indiremeyen "komutanın" uçan tenekelerin kalktığı havaalanından ve pistlerden olması nasıl bir yakınmaya dönüşür bilinmez! Ancak çölde ve dağda savaşan gerilla şimşek gibi "göklerden" yağmanın sırrına bir kere ermiştir. Zaferler hep haklı olanların yenilgilerinden doğmuştur. Ödenen ağır bedellerin, büyük kayıpların, geçilen zorlukların ardından gelmiştir. Harekete geçirilen büyük ordulara, yeri ve gökyüzünü kaplayan savaş makinelerine, tekniğe karşı elde kırmayla başlayan savaş gelişmektedir. Faşist diktatörlüğün üstün silah ve savaş gücüne yaratıcılık, inisiyatif, haklılık ve inançla mevzilenen gerilla mücadelesi zorlukları alt ederek gelececek, "yıkılmaz" sanılanı yerle bir edecektir.

deki temsilcilerinin intikam hayalini, tehdit dağarcığını genişleten bir işlev gördü!

Kuşkusuz faşist diktatörlüğün başarıya duyduğu ihtiyaç tehdit ve intikam naralarıyla geçiştirilemeyecek bir aciliyete sahiptir. Bu sebeptendir ki Gare fiyaskosundan dahi "başarı" devşirilmeye çalışıldı. Gerillaya yönelik tasfiye ve imha operasyonlarının bir ayağı olarak planlanan işgal saldırısının Gare'de "hedef küçülterek", "keşke ölselerdi" denilen savaş esirlerini hedeflemesi "başarı" beklentisinden bağımsız değildi. Aralarında MİT yöneticilerinin de bulunduğu esirlerin sözde kalmadan öldürülmesi üzerinden PKK'yi zor durumda bırakacak, suçlayacak sonuçlar yaratılmaya çalışıldı. Ancak ne esirlerin hava saldırısında öldürüldükleri gerçeği gözlerden kaçırılabilirdi ne de başarısızlıkla "suçlanan" operasyon burjuva feodal muhalefeti istenilen düzeyde hizaya sokabilirdi. Gare fiyaskosuyla, HDP'nin kapatılması başka bahara ertelense

diktatörlüğü bekleyen bir kez daha zafer değil bozgun olacaktır. Kazanmaya yazgılı olan gerillanın canfeda direnişidir.

Bahsini ettiğimiz elbetteki amaçlaştırılmış bir işgal, sadece yenilginin harekete geçirdiği bir "intikam macerası" değildir! İntikam almak isteyeceklerine şüphe yoktur! Ancak her türden saldırının, imha ve işgal operasyonunun dayanağı Kürt düşmanlığıdır. Kürt ulusunun elde ettiği her türden kazanım tehdit parantezine alınmıştır. Ve kuşkusuz Kürt ulusunun en ileri kazanımı olan örgütlü gücü ve gerilla mücadelesi tehdit sıralamasında öncelikli durumundadır. Faşist diktatörlük "başarısını" sadece ve sadece gerillaya vurduğu darbelerle, verdirdiği kayıplarla ölçmektedir. Bu sebeptendir ki Kürt ulusal mücadelesinin örgütlü güçleri, gerilla mücadelesi saldırıların hep odağındadır. Faşist diktatörlük tüm ekonomik, siyasi ve askeri gücü harekete geçirerek gerilla mücadelesini "bitirmeye" ahdetmiştir. Ne var ki "bitirdik" yalanı da

Faşist Devlet ve "Yağ Tabağının" Etrafındaki Tetikçi Sinekler!

Türk devletinin uzun bir zamandır içinde bulunduğu ekonomik, siyasi kriz halinin çok çeşitli şekillerde yansımaları sürmektedir. Yarı-feodal, yarı sömürge bir ülke olan Türkiye'de yaşanan her gelişmenin bağımlılık ile nasıl ilişkili olduğu unutulmadan süreç okunduğunda hâkim sınıf klikleri arasındaki dalaşın derin sarsıntıların habercisi olduğu, bu sarsıntılarla birlikte halka azgın saldırılarla dönecek bir rota olduğu aynı zamanda sistemin çöküş emareleri barındırdığı ortadadır. Bu tablonun içinde kriz sonuçları da kendini göstermeye başladı. Berat Albayrak'ın istifasından, Merkez Bankası başkanının birkaç ayda bir değiştirilmesine, TÜSİAD-MÜSİAD açıklamalarından ortadan hiç edilen 128 milyar doların yarattığı sarsıntılara uzanan; bununla birlikte Garê hezimetinin yarattığı sonuçlardan bölgede ve ABD ve AB emperyalist güçlerle yolunda gitmeyen, bir ileri bir geri ilişkilerden, devlet bürokrasisi, asker, polis, mafya ilişkilerinin pisliklerinin ortalığa saçılmasına kadar Türk devletinin klikleri arasındaki dalaş sertleşiyor, keskinleşiyor.

Bu süreç yeni olmamakla birlikte son süreçte devletin çeteci tetikçilerinden biri olan Sedat Peker'in 2020 yılının şubat ayında yurt dışına kaçmasının ardından bir başka tetikçi Alaattin Çakıcı ile karşılıklı birbirlerini tehdit eden videoları yeni gelişmelerin yaşanacağı sinyalini vermişti. Bu videoların ardından bu iki azılı halk düşmanının bir telefon görüşmesi yaptığı ve bundan sonra birbirlerine düşman olmayacaklarını belirttikleri bir başka açıklama gelmişti. Aynı dönemde yayınladığı bir videoda Sedat Peker "Berat Albayrak için "beni birtirmek istiyor" açıklaması yapmıştı. Bütün bunlar genel olarak halk tarafından teşhir olmuş, bilinen yanlar idi. Sedat Peker'in ülkedeki çete elemanları ve evine yapılan polis baskını sonrası yeni videoları da arka arkaya geldi. Yayınlanacağı CHP'li Özgür Özel tarafından dakikalar önce duyurulan videolarda devletin çeşitli kademelerinde görev alan kimi milletvekili, danışman, bakan, eski bakan, eski başbakan bilumum devlet bürokrasi-

si, askeri, polisi, MİT'i tüm kurum ve kişileriyle organize bir şekilde hâkim sınıfların çıkarlarını korumak için nasıl örgütlendikleri, elbette belli sınırlar içinde anlatıyordu. "İtiraf" olarak bilinenin ötesine çok geçmeden sürüyor. Sedat Peker en son yayınladığı video ile vites artırmış gibi gözüküyor. Suriye'deki El-Nusra çetelerine SADAT* eliyle kendi ismi kullanılarak silah gönderildiği teşhiri ile birlikte krizin bölgesel düzeyde bir çarpışmayı da kapsadığı anlaşılıyor.

Türk devletinin zaten biliniyor olan Suriye, Libya, Azerbaycan ve Doğu Akdeniz'deki çetecilere yaslanarak geliştirdiği politikası da teşhir olmuş durumda. Tüm bu olguların en kirli ilişkilerini ifşa eden Sedat Peker'in açıklamaları kamuoyunda oldukça etkili bir "ilgi" uyandırıyor.

Bu ilgiyi hak edecek deşifreyonlar içermesinin ötesinde açıklamalarla birlikte afişe olan devlet-mafya-sermaye üçgeninde şekillen olgunun nasıl ele alındığı da değerlendirilmesi gereken bir olgu olarak karşımıza çıkıyor. Zira nasıl değerlendirmemiz ve anlamamız gerektiği öncelikle nasıl anlamamız gerektiğini kavramakla doğrudan ilgili oluyor.

FAŞİST DEVLET'İN MAFYA DEVŞİRME POLİTİKASI SİSTEMATİKTİR, SÜREKLİDİR!

S. Peker'in açıklamaları mafya-siyasetçi-devlet ve hâkim sınıflar çerçevesinde değerlendirilmesine olanak sunacak çarpıcı veriler sunmuştur. Zira daha önceki çeşitli süreçlerde; Susurluk, JİTEM davası, MİT tırları, Emlak-Bank krizi ve çeşitli tetikçi ifadelerinde faşist TC'nin niteliğini yansıtan içeriklere dair çeşitli veriler açığa çıkmıştı. Ancak denebilir ki S. Peker'in açıklamaları faşist TC'nin mafya-çete örgütlenmesiyle ilişkileniş biçimini açığa çıkarması bakımın-

dan, devletin niteliğinin teşhiri açısından tipik bir örnek oluşturmaktadır. S. Peker'in açıklamalarını analiz eden birçok gazeteci, yazar, çevre ve örgüt bu açıklamaların açığa çıkardığı konulara dair çok çeşitli sorular sordular. Bu soruların çok önemli bir kısmını bu ilişkiler yumağının çözümlemesini, ilişkiler ağının ve sıralanışının, hiyerarşisinin ve şemasını anlamaya yönelik sorular oluşturuyor. Ancak bu soruların bir kısmında parçadaki ilişkiler çözülmeye çalışılırken bütün-

nuç olmaktadır.

Türk devletinin krizi ya da egemenler arasındaki kapışmanın sertleşmesine paralel olarak mafya denen egemenlerin tetikçileri bu ilişki ağını ortaya serecek şekilde başka bir tetikçiliğin yani kapışmanın asıl " tarafları" olarak değil yine kapışmanın maşaları olarak işlevlerini yerine getirdikleri açıktır. Buradan varacağımız en temel sonuç öncelikle ele alınması gereken olgunun devlet olduğudur. Yapılan

kavrama olgusu bu ayrıntıların içinde boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktadır. Mafya-devlet ilişkisi incelenirken Türkiye'nin özgün yanları gözden kaçırılmadan inceleme yapılmalıdır. Türkiye'deki mafyalaşma süreci kabadayılıktan yetişip palazlanarak büyüyen kendinden menkul bağımsız bir örgütlenme değildir. Kapitalist ülkelerdeki gibi bir gelişim göstermemiştir. Kendi başına bir sektör olarak şekillenmemiş, devletin doğrudan müdahalesiyle ve işlevlendirilmesiyle biçim almış yarı-sömürge, yarı-feodal yapının gereğine göre ilerlemiş bu yapılanmalar devletin ve onun kliklerinin tüm suçlarının; sermaye devşirme operasyonlarının, faili meçhullerinin tetikçisi pozisyonunu hep korumuştur. 80'lerden sonraki bütün deneyimler bunu göstermiştir. Devletin desteği olmaksızın bunların yapılanması ve bir güç olmasının olanaklı olmayacağı açıktır. Bu yapılanmaların bu kapsamda 'pislik'lerinin ortalığa saçılması ise sadece bir so-

değerlendirme yazılarında ihmal edilen devlet olgusu anlaşılmadan mafya örgütlenmesi anlaşılmayacaktır. Çünkü mafya hâkim sınıfların çıkarları doğrultusunda burjuva feodal düzenin en yüksek düzeyde örgütlü yapısı olan devletin kopmaz aparatı olarak karşımızda durmaktadır.

S. Peker'in videolarının yansıma ve analizlerine bakılarak çeşitli çevrelerce ön plana çıkarılan sorular şunlar olmuştur: "S. Peker kimdir? Neden bu açıklamalara ihtiyaç duymuştur? Mafya nedir, nasıl açığa çıkmıştır? Bu süreç Erdoğan'ın bir kısım kişileri tasfiye politikası mıdır?" Bu gibi birçok soru sorulmuş, bu sorular S. Peker'in açıkladığı her bir isim özgülünde de sorulur haline gelmiştir. S. Peker'in açıklamaları kriminalize edilerek esas görülmesi gereken olgular üzerine -yer yer atomlarına ayrılarak sonra yeniden birleştirilmeye çalışılarak çeşitli analizler yapılmış, bu analizlerin bir kısmını ise komplo teorisi içerikli açıklamalar oluşturmuştur.

Bu analizlerde sorulan kimi sorularla birlikte verilen yanıtlarda çarpık bazı değerlendirmeleri açığa çıkarmıştır. S. Peker'in aslında bir mafya lideri olmadığı politik "Pantürkist-Turancı" bir örgütün lideri olduğu, S. Peker'in R.T. Erdoğan ve Hakan Fidan'ın AKP içinde tasfiye etmek istediği kesimlerden M. Ağar ve S. Soylu'yu hedef alarak RTE'nin işini kolaylaştırdığı ve onlara yardım ettiği üzerine makaleler öne çıkmıştır. Devletin mafyalaştığı, mafyanın devletleştiği, faşist şefin kontrgerilla-mafya rejimi tespitlerinden faşist saray rejimi tespitine bağlanan ve yine olan biten her şeyin ve yaşanan gelişmelerin tamamının tek adamın kontrol ve denetiminde bilinçli ve sistemli bir politikanın parçası olarak şekillendiği değerlendirmeleri baskın şekilde karşımıza çıktı. Bu tespitlerin büyük çoğunluğu AKP'nin büyük bir krizde olduğu bu krizi aşmak için ya da bu kriz hezeyanlarının bir sonucu şeklindedir.

Bizim buraya birinci eleştirimiz sınıflar ve sınıf perspektifi olmadan yapılan yüzeysel analizlerdir. Bütün bu analizlerde, devletin hangi egemen sınıflara dayandığı ve bu sınıf ilişkilerinin bugün gelinen duruma etkisi göz ardı edilmektedir. Ve evet AKP-MHP kliği büyük bir kriz içindedir. Ancak bu devletin sözcülüğünü yapan bu kliğin krizi hâkim sınıfların ekonomik krizinin siyasi uzantısı olarak karşımıza çıkmakta, tüm aktörlerin bu krizin etkisiyle şekil almakta olduğunu göstermektedir. Ortalığa saçılan bütün bu ifşalar bu krizin derinliği ölçüsünde gelişmektedir. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi devletin mafya-çete vb. ilişkileri ilk defa teşhir olmamaktadır. Hatta S. Peker genel olarak birçok bilinen olgunun derininde "yeni" şeyler de söylemektedir. Bu açıklamalarının yanı sıra ilk hedef olarak İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ile başlaması ise "o benim dönüş biletimdi" demesinden anlaşılmalı, yurtdışına kaçmadan önce yaptıkları anlaşmanın S. Soylu eliyle tek taraflı bozulduğu açığa çıkmaktadır. Peki gerçekten tüm hikâye bu mudur? Elbette hayır. Kişisel çıkar ve hesaplaşmalar gibi gözükken ya da AKP'nin iç hesaplaşması olarak daraltılan bu gelişmelerde hikâye sadece bu kadar değildir. Yaşanan kriz faşist Kemalist TC'nin sahibi olan hâkim sınıfların krizidir.

"Marks'a göre devlet bir sınıf egemenliği organı, bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı organıdır; sınıf-

lar arasındaki çatışmayı hafifleterek, bu baskıyı yasallaştırıp pekiştiren bir "düzen" in kurulmasıdır." (*Lenin, Devlet ve Devrim, s, 15*) Yaşanan tam da Marks'ın bahsettiği toprak ağaları ve komprador burjuvazinin egemenlik organı olan devletin yani hâkim sınıfların krizidir. Buradan hakimiyet organı olarak devlet makinesinin zaten nasıl bir organizasyon olduğu gerçeğine bakmak yararlı olur.

DEVLET, ÖZEL SİLAHLI ADAM MÜFREZELERİ İLE ÖRGÜTLÜLÜĞÜNÜ KORUR!

"...Karşıt ekonomik çıkarlara sahip sınıfların, kendilerini ve toplumu, kısır bir savaşın içinde eritip bitirmemele-ri için görünüşte toplumun üstünde yer alan çatışmayı hafifletmesi, "düzen" sınırları içinde tutması gereken bir erklik gereksinimi kendini kabul ettirir. İşte toplumdan doğan, ama onun üstünde yer alan ve ona gitgide yabancılaşan bu erklik, devlettir." (*Engels'ten aktaran Lenin, Devlet ve Devrim, s, 14-15*)

"Devlet, topluma dışarıdan dayatılmış bir güç değildir; Hegel'in ileri sürdüğü gibi, "ahlak fikrinin gerçekliği", "usun imgesi ve gerçekliği"de değildir. Devlet, daha çok, toplumun, önlemekte yetersiz bulunduğu uzlaşmaz karşıtlıklar biçiminde bölündüğünün, kendi kendisiyle çözülmez bir çelişki içine girdiğinin itirafıdır." (*Engels, Ailenin Özel Mülkiyetin Kökeni, s, 199*)

Lenin ve Engels'ten bu alıntılarını yaptıktan sonra şunu vurgulamak önemli olacaktır. "Bir sömürücü sınıf olarak burjuvazi iktidarda olmayı esasen sermaye gücüne dayanarak başarır. Güçlü sermayeye sahip burjuva devletler halkı görece demokrasi koşullarında, burjuva demokrasisinin olanaklarını onlara özgür olduklarına inanacakları ölçüde sunarak yönetmeyi benimsemişlerdir." Sermaye yoksulu bizimki gibi ülkelerde devlet makinesi da "özel bir baskı gücü" olarak sermayesinin "ikelliğine" bağlı faşist yönetme yöntemlerine sıkı sıkıya bağlıdır/mahkumdur. Mafya, çete örgütlenmeleri bu "özel silahlı adam müfrezelerinin" yan sanayisi olarak üretilmekte, beslenmekte, korunup kollanmaktadır.

Devlet mekanizması bir yandan bu örgütlenmeleri yaratırken politik zeminde de halkı varlığına ve varlığının devam etmesi gerektiğine inandıracak politik argümanlara ihtiyaç duymaktadır. Bizimki gibi ülkelerde bu se-

beple "vatan, millet, bayrak, din" gibi olgular hâkim sınıf kliklerinin sözcülerinin vazgeçemeyeceği propaganda ve ajitasyonlar olmaktadır. Halkın si-teme karşı tepkisi bu olgular üzerinden domine edilmektedir. Devlet olgusu "büyük", "kutsal baba", "barış, kardeşlik, huzur, mutluluk, eşitlik ve adaletin" garantisi, "halkın geleceğinin teminatı" olduğu iddia edilerek tüm toplumun varlığının bekası olduğu kanıksatılmaya çalışılmaktadır. Bu örnekler çoğaltılabilir. Faşist devlet denebilir ki tetikçisini dahi bu olgular üzerinden "motive" etmektedir. Her kriz anında devlet elden gidiyor argümanına neden bu derece sarıldığı sermayenin güçsüzlüğünün, devletin niteliğinin yansımasıdır. Bu çaresizlik halinin politik yansıması olarak "devlet baba" olgusu sistematik olarak ön plana çıkarılmaktadır. Bu sebeple halka devletin bekasının her koşul ve şart altında korunması gerektiği, insanın gerçek tek yüce amacının bu "beka"nın korunması olduğu öğretilir. "Beka" olgusu içinde sınıflar ve sınıf uzlaşmazlıkları, ezen ve ezilen olgusu kaybedilir. Aynı gemiye bindirilen sömürücü sınıflarla sömürülenler arasındaki ilişkide "devlet" yüce düzenleyici olarak soyutlaştırıldıkça ne menem bir şey olduğu gizlenir, aslında devletin kime ait olduğu flu-laşırken halk için olduğu yanılsaması pekiştirilir.

Bu devlet makinesinin uzuvları arasında çıktığı sanılan çatışmanın yüzeyde görünenin ötesinde makinenin merkezinde olan derin bir kriz olduğunu da ifade edelim. Tablo bu iken krizin sadece yüzeyde görünen yanları ile uğraşmak; kimi magazinelleri açığa çıkararak ele almak işçi sınıfı ve ezilen halk için çok pahalıya mal olacaktır. Hâkim sınıf klikleri arasında kanlı kapışmalara kadar varacak bu derin kriz doğru anlaşılmadığında sınıf mücadelesi doğru bir rotaya oturamayacağı gibi sınıf için tarihi fırsatları açığa çıkaracak olanaklarda kaçırılacaktır.

ÇÖZÜM DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN OLANAKLARINI ÖRGÜTLEYECEK POLİTİKALARLA KİTLELERİN ÖRGÜTLENMESİNDE!

Halk düşmanı tetikçi Sedat Peker'in açıklamalarının güncel politik gelişmelerle ilişkisinin ötesinde sınıf perspektifiyle okumak devrimci politikamızı bu güncel politik gerçekler üzerine kurmak, önem arz etmektedir. Milyonlarca insanın bu vide-

oları izlediği, yine bu videolar üzerinden süreci okuduğu ve sisteme karşı memnuniyetsizliğinin bu vesile ile ayyuka çıktığı bir gerçektir. Ancak bu videoları sosyal medya üzerinden izleyen, yorumlayan, bu açıklamaları yaptığı için bir halk düşmanına sempati duymaya başlayan bir kalabalık oluştuğu da söylenebilir. Esas düşmanı sadece AKP ve RTE olarak gören, bunlar gittiğinde bütün sorunların gideceği propaganda da ayyuka çıkmış durumdadır. Bu bakış açısının yansıması olarak kitlelere seçim çağrısı yapılmakta, hâkim sınıfların temsilcisi olan faşist klikler arasında kitleler bir kere daha tercih yapmaya yönlendirilmektedir. Sistem kendini dizayn etmek için zaman kazanma hamleleri yapmakta, yırtıklarını örtetek politik argümanlara sarılmaktadır. Asıl düşmana karşı esas mücadele yol ve yöntemlerini tashih eden bu fikirler halkın zihnini zehirlemeye devam etmektedir. Bu zeminde ideolojik mücadele önem kazanmakta S. Peker tarafından açıklanan ifşaların niteliği küçümsenmeden halk kitlelerine devrimci propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla esas gerçeklik anlatılmalıdır. Devletin zaten "özel bir baskı gücü" olduğu unutulmamalı, faşist devletin derin krizi ile birlikte tüm zor aygıtları ve tetikçileri eliyle "ezilen sınıfa karşı yönelmiş" "güç" olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Ortaya çıkan krizin bu "gücün" krizi olduğu halka açık şekilde anlatılmalı, bu "pisliğin" devletin niteliği olduğu, bu değişmeden tekil "pisliklerin" temizlenerek sorunun gerçek anlamda çözülemeyeceği, halkın bu düşman gücünün niteliğini kavrayarak örgütlenmesinin zorunlu olduğu propaganda edilmeli, işçi sınıfı ve ezilen emekçi halkın örgütlenmesi başarılmalıdır. S. Peker açıklamalarıyla birlikte bir kere daha ifşa olan sisteme karşı kitlelerin öfkesi sokaklara taşacak kitle hareketlerini de mayalamaktadır. Faşizm koşullarının yarattığı bu korku ikliminde her ne kadar kitlelerin belli bir sinmişlik içinde olduğu söylenebilirse de derinleşen kriz kitlelerin içinde tuttuğu potansiyeli açığa çıkarabilecektir. Devrimciler bu süreci doğru okuyarak anın devrimci politik görevlerini büyük bir enerjiyle örgütlemelidir.

*SADAT: 28 Şubat 2012 yılında kurulan, kurucusu RTE'nin 2016 yılında başkanı olduğu Adnan Tanrıverdi'nin silah ticareti yaptığı anlaşıl- lan şirket.

SİYASAL FIRTINALAR İÇİNDE, SALDIRILARA

Dünya'da devrim dalgasının yükseldiği, ülkemizde devrim dalgasının geriye çekildiği bir dönemdi. 71 faşist muhtırasının devrimciler için "sürek avı" başlattığı, halka karşı baskıyı tırmandırdığı bir dönemdi. Yenilgi ruh hali kol geziyordu. İşte tam bu dönemde Nisan güneşi parladı.

Çok büyük bir devrimci dalganın, büyük öğrenci hareketinin ve devamında işçi sınıfının ve köylülerin ayağa kalktığı bir dönemin birikimi tarihin omuzuna yüklenmişti. Tarihin kapısını bu birikim 50 yıllık revizyonist pasifizmi yıkmak için gümbür gümbür çalıyordu. Edinilmiş birikim, çalınan tarihin kapısı yenilgiyi dinlemiyordu. Yenilginin ortasında pasifizme ve sol maceracılığa karşı meydan okuyarak oluşturuldu ve tarih sahnesine çıktı Proletarya Partisi ve komünist çizgisi.

"Büyük ve güçlü bir devrimci dalganın çok beklemeyeceği" kehanetinde bulunup, bu dalgayı karşılamak için komünistlerin hazır olması gerektiğini belirtiyordu henüz 24 yaşındaki kuramcı ve kurucu önder. "İnsan gerçek dostlarını felaket anında tanır. Yenilgi yılları, iyi bir okuldur" diyordu tarihsel deneyimler. İşte yenilginin tam ortasında 24 yaşındaki kuramcı ve kurucu komünist bir önder tüm enerjisiyle, yoğunlaşma ve odaklanmasıyla "herkesin gözü önünde" "proletaryanın kızıl bayrağının kızılığını bozan bütün lekelerini ciddi ve titiz bir çalışmayla silip atıyor" ve o bayrağı yükseklerle çekiyordu.

24 Nisan 1972, yenilgi döneminin yarattığı yılgınlık, moral bozukluğu, dağılma ve bölünmeye karşı devrimci sınıflara politik iktidar savaşını yılmadan yürütmek gerektiğini anlatan bir tarihsel dönümdür. Felaket yıllarının, döneminin karşı haykırışıdır 24 Nisan 1972 ve İbrahim Kaypakkaya. İşte bu dönemde herkes gerçek dostlarını tanır, öğrenir ve ona bağlanır. Kaypakkaya ve Proletarya Partisi bu felaket döneminde, halkın çıkarları ve onların kurtuluşu görevi için yola çıkmıştır. Tam 49 yıl boyunca çizgisindeki süreklilik ve kökleri derine inen gücü bu felaket yıllarında aldığı konumlanış ve tutumda tılsımını bulmaktadır.

Proletarya Partisi yenilgi yıllarına meydan okuyarak doğmuş, geleceği kazanma iddiasıyla tarihsel sorum-

luluğunu şekillendirmiştir. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, dönemin doğru bilinen tüm teorilerini yerle bir ederek, temel toplumsal-siyasal sorunların gerçek ve bilimsel analizlerini yaparak ve onu büyük bir cüretle ortaya koyarak biçimlendirmiştir. Yani Proletarya Partisi yenilgi dönemine meydan okuma cüretiyle kalmamış, aynı zamanda genel siyasi çizgisiyle döneminde "lanetlenecek" "kargış edilecek" teorik tutumla ve revizyonist teorileri yerle bir eden yaklaşımla da cüretini ortaya koymuştur. Orda kalmamış ve Halk Savaşını başlatarak ve faşizme karşı savaş çağrılarını yaparak bu çıkışını pratikte ete kemiğe büründürmüştür.

Ancak parti henüz bir yıl geçmeden kuramcı önderini savaş içinde kaybetmiştir. Bu partinin de ilk yenilgisi olmuştur. Sınıf mücadelesinin önünde oluşacak tümsekler partinin çözmesi gereken ilk sorun olarak karşısına çıkmıştır. Yenilgi döneminde kurulmuş, ilk yenilgisini henüz bir yaşındayken yaşamış, pişmiş, ateş ve barut içinde şekillenme süreci başlamıştır. Parti kendini toplayarak sınıf mücadelesindeki önderlik sorumluluğunu sürdürmüştür. Bu aynı zamanda partinin içindeki iki çizgi mücadelesine de karakterini vermiştir. Parti içindeki 49 yıllık mücadelenin, örtülü ve açık tüm yapısı genel siyasi çizgiye olan bağlı olan komünistler ile çizgiye güvensizliğin beslediği oportünist, tasfiyeciler ve revizyonist akımların zıtlığı içinde sürmüştür.

Parti aynı zamanda; Stalin yoldaşın ölümünden sonra SBKP'nin girdiği revizyonist çizgi ile Başkan Mao önderliğindeki komünist çizginin mücadelesinde Başkan Mao'nun safında net bir ideolojik konumlanış olarak doğmuştur. Sosyalizmde geri dönüşleri örgütleyen revizyonist akım işçi sınıfını ve dünya halklarını büyük bir kuşatmaya almıştır. Bu sınıf mücadelesinin bulanıklaştırmış ve devrimci karakterini bozmuştur. Başkan Mao önderliğinde Çin bu geri dönüşlere karşı amansız ve keskin bir mücadeleyi sürdürse de bu tehlike büyük bir dalga yaratarak devam etmiştir. 1976'da Başkan Mao'nun ölümü ve ÇKP içindeki komünist önderlere peşi sıra yapılan darbe ile Çin'de de revizyonist kapitalist yolları elde etmenin imkanlarını sağlamışlardır. Hızla bu kapitalist

yalcu çizgi, hakimiyetini kurmuş ve revizyonist kamp sosyalizmden geri dönüşte bir bütünlük kazanmıştır. Bu enternasyonal proletaryanın iktidardaki devrimci çizgisi için hiç kuşkusuz yenilgi anlamına gelmiştir.

Parti henüz dört yaşındayken bu uluslararası gelişmenin mücadeledeki tüm yansımalarına maruz kalmıştır. Buna karşı hem parti içinde iki çizgi mücadelesi yürütmüş, hem de her türden revizyonist ve oportünist akımlarla mücadelesine devam etmiştir. Revizyonist fikirlerin ve düşüncelerin etkisi, gücü ve belirleyici karakteri işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilenlerde etkisini göstermiştir. Bu durum sınıf mücadelesinde ezen ve sömürülenlere karşı hareketi ve kavganın düzeyini düşürmese de, sınıf mücadelesinin devrimci ve yıkıcı niteliğini etkileyen bir çizgi sorununu güçlü, belirleyici ve sapma düzeyinde göstermiştir.

1990'ların başında Rus Sosyal Emperyalizminin sosyalizm maskesini indirmesi ve revizyonist kapitalist yolcu sistemlerin tam teslimiyeti ile birlikte artık bir bütün sınıf mücadelesinin seyri dünya ölçeğinde başkalaşmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem sosyalizmin öldüğü, ideolojilerin bittiği, tarihin son durağında demirlediği propagandasını dünün revizyonistlerini de yanına katarak işçi sınıfı, emekçiler, ezilen uluslar ve tüm dünya halklarının üstüne tüm aygıtlarıyla boca etmeye başlamıştır.

Sınıf mücadelesinde büyük bir geri çekilme, kitlelerde umutsuzluk, büyük davalar uğruna mücadele etmenin anlamsız olduğuna dair ideolojik bir hegemonya oluşturulmuştur. 1976'da Mao yoldaşın ölümüyle başlayan sosyalizmde geri dönüş sürecinde maske artık indirilmiş ve yeni bir karakter kazanmıştır. Lenin, Stalin ve Mao yoldaşların inşa ettiği sosyalist sistemler çökmüş ve toplumların komünizme yürüyüş mücadelesi en büyük yarayı ve yenilgiyi almıştır. Proletaryanın tarihsel yürüyüşü içinde bu büyük bir büküntü olmuştur. Sınıf mücadelesi ve hareketi büyük bir geri çekilme içine girmiştir. Böylesi yenilgilerin yaşanmasının sınıf mücadelesi içinde olası olduğu, buna karşı Mao yoldaşın eşsiz teorisi ve katkısı süreci karşılamak, kitleleri buna ikna etmek için yeterli düzeyde kullanılamamış-

tır.

1956'da başlayan 1976'da tamamlanan ve 1990'larda revizyonist iktidarların sosyalist maskeleri atmasıyla birlikte, bu büyük yenilgide işçi sınıfının devrimci çizgisine ihanet içinde olan revizyonist, reformist ve her türden oportünist akımı tüm ilkesizlikleri, yenilgi ruh hali, yeniyi arama çabası, sınıf mücadelesini sadece iyileştirmeyle "kutsama" bataklığına saptırılmıştır.

Revizyonist iktidarların çöküşü ve indirdikleri maske tüm revizyonist akımları açıktan gericiğin kucağına, oportünist kesimleri revizyonizme, sosyal ve ulusal kurtuluşçu devrimci hareketleri reformizme ve bir bütün olarak bu kesimleri "politik iktidar" yaklaşımdan kopuşa götürmüştür. Silahlı mücadele, işçi sınıfı-emekçiler ve ezilen uluslar içinse lanetli bir mücadele aracı olarak gerici sınıflar ve tüm tasfiyeciler tarafından ilan edilmiş, yayılmış ve güçlü bir fırtınayla propagandaya dönüşmüştür. Günümüze kadar bu rüzgar tüm sınıf çelişkilerine, gerici sınıfların azgın saldırılarına, savaş politikasına, halkların akıtılan kan ve göz yaşına rağmen devam etti, ediyor. İşçi sınıfı ve dünya halkları hala bu kapsamlı yenilginin yarattığı etkinin altındadır.

YENİLGİ DÖNEMİNE MEYDAN OKUMANIN ÖNDERİ VE ONUN MİRASI!

Yenilgi döneminde kurulmuş ve önderini kaybederek yenilgiye uğramış ve tüm bunlara meydan okuyarak komünizmin tarihsel haklılığına inançla sarılıp, Halk Savaşı çizgisinde

A MEYDAN OKUYARAK ÇİZGİYİ KORUMAK!

ısrar eden parti, 1976'dan itibaren bu kapsamlı saldırıları da göğüsleyerek kızıl bayrağı dalgalandırmaya devam etmiştir. 1976'da merkezi önderlik olan Koordinasyon Komitesi devrimin stratejisi, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, parti anlayışı da dahil partinin kurucu ilkelerini ret eden bir tutum takınmıştır. Bunun yanında dönemin toplumsal hareketinin etkisiyle Kaypakkaya'nın Kemalizm çözümlemesini "sol sapma", Kürt meselesini ise "toplumsal devrimimizin" dışına atan

yaklaşımlar benimsenmeye başlanmıştır. Parti, merkezi önderlik sorumluluğu taşıyan bir organdan çizgiye dönük saldırılara karşı açık ve doğrudan bir savaş ilan etmiş ve çizgiyi bir bütün olarak sahiplenmiştir. Bu saldırı önemlidir çünkü devamında gelen saldırıların özü ve esası, ideolojik yapısı ve örgütsel düzeyde izlediği yöntem bir küçük burjuva hastalık olarak devam etmiştir. Komünist çizginin örgütlenmesi, sahiplenilmesi ve sürdürüle bilmesi kuşkusuz sınıfsal bir cüret meselesidir. Kaypakkaya yoldaşın hatları keskin, rotası oldukça net ve teori-pratik uyumu güçlü çizgisi küçük burjuva ideoloji için korkutucudur. Komünist çizgiyle bu anlamda kavgalı ve barışık olmayan yaklaşımla ve güvensizlikle yaklaşır küçük burjuva sınıfın temsilcileri. Koordinasyon Komitesi de bu ürkeklik ve endişeden malul bir yaklaşımla henüz sosyal pratiğin deneyimlerine dayanmadan çizgiye saldırmıştır. Güvensizliğini elindeki olanaklara dayanarak açık bir saldırıya dönüştürmüştür. Bu yapısıyla ve tutumuyla Koordinasyon Komitesi, komünist çizgiye içi boş ve temelsiz saldırı gerçekleştirmenin de

temellerini atmıştır. Bu çizgiye karşı komünistlerin savaşı söz konusu olsa da onun ideolojik temelini ve kendinde özgünleşen dayanaklarını hem teorik hem de ideolojik zeminde mücadele ile söküp atacak adımlarda yetersizlikler yaşamıştır. Küçük burjuvazinin komünist çizgiyle uyumsuz ve güvensizlik besleyen bu karakteristik çıkışı sonraki tarihsel süreç boyunca yüzünü sürekli göstermiştir.

1978'den itibaren ise Başkan Mao'ya ve dolayısıyla Marksizme karşı Enver Hoca'nın önderliğinde dogmatik revizyonist bir saldırı başlatılmıştır. Bu, uluslararası ölçekte Mao yoldaşın ölümüyle birlikte çeşitli renklerden revizyonizmin bütünlük arz ederek elde ettiği başarının yeni tipte ilk güçlü saldırısı olarak ortaya çıkmıştır. Mao yoldaşın yolunu benimseyen, SBKP revizyonizmine karşı komünistlerin safında konumlanan çok geniş bir siyasi hareket bu saldırının ideolojik etkisine girmiş ve komünist çizginin karşısına geçmiştir. Partimiz esasta 1990'lara kadar bu yeni saldırı dalgasına karşı ideolojik mücadele hattında olmuştur. Bu saldırıların etkisi parti içinde kuşkusuz yansımalarını çeşitli biçimlerde ortaya çıkan iki çizgi mücadeleleri ile göstermiştir. Bu süreç boyunca partimizin genel siyasi çizgisine yönelik ciddi düzeyde güvensizlik beyan eden sağ sapmalar ve sol sapmalar oluşmuştur. Çok büyük ve güçlü, adeta sosyalizmde geri dönüşlerin kemikleştiği ve kapitalist yolcuların zafer şarkıları söylediği dönemde bu "güvensizliği" körükleyen iç saldırıların parti uğruna mücadelede çok ama çok büyük politik-ideolojik zorluklar çıkarması kaçınılmaz olmuştur. Ki bu zorlukları partimiz bir bütün yaşamıştır. Tehlikeyi küçümseyen, onunla yüzleşmekten kaçınan sol yaklaşımlarla da mücadele etme görevi komünistlerin önündeki ciddi ve zorlu bir sorumluluk olarak ortaya çıkmıştır.

1990'dan sonra ise revizyonistlerin, oportünistlerin, reformistlerin var olan konumlanışlarını da revize etme ve daha geri çekilme süreci başlamıştır. Artık tüm dünya başka bir politik, ideolojik iklime evrilmiştir. Yenilgi

döneminin sertliği, derinliği ve gücünün büyüklüğü karşısında ideolojik teslimiyet sürecin normal olmuştur. Kitlelerin sınıf mücadelesine ilgisinin, harekete geçmedeki dağınık ve örgütsüz yapısı büyüdükçe, kapsamlı bir sorun haline geldikçe süreci karşılama adına "yenilikçi fikirler, yeni paradigma arayışları, Marksizmin krizi teorileri" sınıf mücadelesi içinde adeta dizginsiz şekilde atını sürmüştür.

Liberalizmin tutarlı demokratiklik, reformizmin devrimcilik, tasfiyeciliğin kitlelerle kaynaşma, parlamentarizmin sınıf savaşımının belirleyici aracı olduğu gerici yılları sürgit devam etmiştir. Hareketsiz ve dağınık olan kitleler bir yandan emperyalist-kapitalist sistemin "büyük davalar çağına kapanıp küçük davalar çağına açıldığı" propagandasıyla, bireyciliği ve bireyci kurtuluşu kutsayan saldırılarına maruz kalırken, diğer yandan bir önceki sürecin tüm devrimci politikalarını terk edip hatta onları çağ dışı ilan eden "sureti haktan gözükün" politik akımların saldırısı altına alınmıştır.

Komünist çizginin, mücadelenin, tarih perspektifinin; bu yenilgi döneminde durumu zorlaştığı, sorunlara çare üretmediği, kitlelerin hareketinin geri çekildiği koşullarda "düşmanlarının" artması beklenen ve hatta kaçınılmaz olmaktadır. Bu durum çok yönlü, saçaklı ve kapsamlı bir boyutta sürmüştür. Komünizmde, doğrudan saldırılar yanında devrimci sloganların ve çizgilerin terk edildiği, teslim bayraklarının çekildiği, dönün "fanatik komünizm ve Marksizm" savunucusu kişi, aydın ve hareketlerin yılgınlık ve umutsuzluk içinde ricat ettiği ve halk yığınlarını buna ikna etmeye çalıştığı koşullar; tahribatı arttıran, sorunları katmanlaştıran bir durum yaratmıştır. Bu saldırılar, renk değiştirerek yeni renkler alarak yani saflarını güçlendirerek devam ediyor. Devrimci iddiayı aşındıran ve zayıflatan, "iktidarsız iktidar" zeminini besleyen ve büyüten, bunu bir yandan zor aygıtı ve diğer yandan düşünsel hegemonya yaratarak sağlayan egemen sınıflar bu bataklığa, sınıfsal karşıtlık ve proletaryanın tarihsel sorumluluğuna dair bilinç kırılması yaşayanları hızla

çekmektedir. Bu bataklıkta kitleleri boğmaya çalışmaktadır.

DÜŞMAN BİLİNCİ, ÇİZGİ MESELESİ!

Düşmanın ciddi zaferler kazandığı, yenilgilerin halk ve devrim güçleri için çok büyük olduğu dönemler iki temel tehlikeyi barındırır. Birincisi, devrimci çizgiye dair derin ve büyük güvensizliklerin oluşmasıdır. İkincisi, umutsuz ve yılgınlık ikliminde doğruları terk etme eğilimidir. Son 40 yılın ana temel karakteri bu olmuştur. Yenilgilerden daha devrimci, kitleleri kurtuluşa götürecek yeni teoriler, bakış açıları değil tarihsel kurtuluşu sağlayacak olan tarih ve toplum biliminden uzaklaşma, sınıfsal çıkarlara dayalı kavganın özünün terk edilmesi tutum ve teorilerini ortaya çıkarmıştır.

Tarih ve toplum biliminin yani MLM'nin etkisi altında olan devrimci çizgilerin, o etki ve hegemonya alanından hızla uzaklaşan ve onun temelleriyle oynayan ve yeni rotasını belirleyen bir dönem, kuşak şekillenmiştir. Bu tabloda komünistlerin işi daha fazla zorlaşmakta, gerçeklerle yüzleşme ve onu aşmada daha ağır şartlar altında kalmaktadır. Bir yandan komünist hattını ve devrimci çizgisini koruması diğer yandan ise başarısının yegâne teminatı olan kitlelerle bağını sıkılaştırması, onların devrimle olan gevşemiş bağına rağmen çıkarlarını temsil edecek bir iradeyi koruması gerekir. Bu ise onların durmayan, durmayacak olan hareketiyle birleşmek, ondan öğrenmek ve onun içinde en ileriye temsil etme sorumluluğunu layıkıyla yerine getirecek şekillenmeyi yaratmakla mümkündür. Yani proletaryanın tarihsel sorumluluğunu üstlenen bilinçli, örgütlü güç olan Komünist Partisi, kitlelere olan güvenini kaybettiği noktada her şeyini kaybetmiş demektir. Kitlelerin kavgaya, değiştirmeye hazır olan çelişkiler, ıstıraplar, yokluklar, yoksulluklar, acılar yaşadığı komünistler için bir an dahi unutulmaması gereken gerçeklerdir. Değiştirmeye dair istek, örgütlü ve bilinçli bir eylemle olanaklıdır. Değiştirme isteğinin ve hareketin geriye çekildiği koşullarda bunun adeta fırtınaya dönüştüğü zamanlarda da

en önemli ihtiyaç örgütlülük ve onu güç haline getiren bilinçtir. Komünist partisi işte bunun gerçekleşmesi için varoluş zeminini bulur. Bu tarihsel misyondan kopmaz. Kitlelerin, toplumsal koşulların, siyasal durumun gerçekliğine hâkim olarak, politik çizgisini bu gerçekliğe uyumlu şekilde belirler. Ancak asla taviz vermeyeceği ise tarihsel bilinci, komünist ilkeleri ve politik iktidarı gözetken konumlanışıdır. İşte bu ikili görevi aynı anda sürdürmek, kitleleri bu çizgiye ikna etmek, ilgisizliği ve yalınlığı çizgisini koruyarak ve zenginleştirerek ilgiye umuda çevirmek zorlu ama zorunlu bir görev olarak karşısına çıkmaktadır. Tam 49 yıllık süreç bu uğraş, çaba ve ısrarla devam etmektedir.

DEVİRİM BİLİNCİYLE DONANMAK, DEVİRİMİ DONATMAK!

İşte Partimiz dünya ölçeğinde, komünizme yönelik güvensizliğin ve saldırıların dolu dizgin sürdüğü uzun bir süreç boyunca sınıf mücadelesinde politik çizgisinin önderliğini korumaya, kitlelere taşımaya ve mücadelesini süreklileştirmeye çalışmıştır. Dünya çapında orak-çekici bayrakların terk edildiği, proletarya diktatörlüğünün lanetlendiği, devrimci çizgisinden ve temel ilkelerinden taviz vererek yeni sürece uyum sağlama girişiminde yıkıcı bir yarışın yaşandığı, dünyadaki değişime paralel “yeni şeyler söylemek gerekliliğinin” bayrağının her bir mevzide yukarı çekildiği, MLM’nin temel ilkelerinin yeni olana uyum adı altında iğdiş edildiği, sınıf ayrımına dayalı ilişkilerin ve farklılıkların silikleştirilip sınıf işbirlikçiliğinin körüklendiği koşullarda partimiz bilimsel temellerle kurulmuş yapısını korumayı başarmıştır.

Partimizin 49 yıl boyunca çizgisine olan bağlılığına, “dogmatizm” diyerek saldırılar hiç eksik olmadı. Partimizin çizgisine yönelik güvensizlik oluşturanın temel argümanı bu saldırı oldu. Toplumsal ve ekonomik süreçlerin gerçek gelişimi ile uyumlu olmak, buna uygun çizgiyi oluşturan teorik yaklaşımı benimsemek komünistleri dogmatizmden koruyan bir zırhtır. Önderimiz Kaypakaya, tüm toplumsal çelişkiler ve ekonomik süreçlerin gelişimi ile uyumlu olacak şekilde, oluşmuş kabul edilen dogmalara karşı savaş açarak komünist çizgiyi inşa ettiği ise unutulmaz bir olgu olmaktadır. Parti çizgisine yönelik dogmatiklik saldırısı, onun kuruluş temelini oluştururken saldırıp mahkûm ettiği dogmatik argümanlarla gerçekleşmiş; bazı dönemler ise komünist çizginin

toplumsal devrim çizgisinden liberal toplumsal reformlara denk gelen çizgiye geçmesi ve yenilenmesi gerektiği argümanı ile yüzünü göstermiştir. Bu saldırılar ise incelemeyen yoksun, tutarlılık gözetmeyen niteliktedir. Bir pandül gibi döneme ve onun zararlı fikirlerinden etkilenecek bir uçtan diğer uca savrulan yapıdadır.

“49 yılda hiçbir şey değişmedi mi?” sorusu ile partimizin çizgisinin dogmatikliğini ispat etme çabası ise en enerjik ve saldırgan olanıdır. Bu yaklaşım partimizin 49 yılda toplumsal ve ekonomik değişimin seyrine uygun olarak politik tutumları, teorik çabalarını görmezden gelen yaklaşımlardır. Ancak bu soruyla oluşan beklenti: Marksizmin temel ilkelerini değiştirecek ekonomik ve toplumsal değişimin sorgusuz kabul edilmesi, toplumsal devrim çağının kapandığı ve buna uygun olarak ilkelerin yeniden belirlenmesi şeklindedir. Yaşanan sosyal pratik ve savrulma hali ise bu beklentilerle bu sorunun yöneltildiğini açık etmiştir. Parti çizgisinin uzun yıllardır toplumsal bir devrimi başaramadığı eleştirisi ve kurgusu üzerinden hareket edip, inşa ettikleri yeni çizgiyle toplumsal reform çizgisinde dahi başarı elde edemeyen bir “değişimciler” yığını karşımızda tüm çıplaklığıyla durmaktadır. Devrimimizin niteliğinden ve silahlara dayanmaksızın devrimci çizginin dahi korunamayacağı toplumsal yapının gerçekliğinden kopmaların, kitlelerle daha ilerde ve sıkı ilişki kuramadığı gibi devrimci sürecin ihtiyaçlarıyla ilişkisinin de zayıflamasına yol açmıştır. Değişimin güç haline gelmek için gerekli olduğu hikayesi ile yola çıkıp devrimci ilke ve çizgilerinden kopmaların hikayesiyle örülmüştür devrimci sürecimizin tarihi.

Ancak partimiz dogmatizmle mücadele ile şekillenmiş, yenilgiler içinde cüretle biçimlenmiş ve 49 yıldır tüm ideolojik-örgütsel saldırılara rağmen çizgisini ilkesel düzeyde korumayı başarmış yapısına rağmen devrimi örgütleyememiştir. Bu bir gerçektir ve hiç kuşkusuz bu açıdan eleştirilmeyi hak ettiği gibi, bununla yüzleşmeye ve bunun nedenlerini incelemekle yükümlüdür. Kitlelerin yoğun ve ağır çelişkilerine, sisteme olan güvensizliğine ve öfkesine rağmen, onları devrim için ileriye doğru taşımayı becerememiştir. Devrimi örgütleme iradesini ve kararlılığını, kitlelerin hareketiyle buluşturamamış, onların çelişkilerini politik güç haline getirerek ve devrim için savaşmaya ikna edememiştir. Bu sorun, genel siyasi

çizgisindeki, davasının haklılığındaki zayıflıktan, savaş çizgisinin toplumsal yapıya uyumsuzluğundan değil kitlelerin gerçekliğinden, onların devrim karşısındaki konumlanışlarının kavranmasına dair sorunda aranmalıdır. Partimiz, kitlelerin mücadeledeki durumunun ve politik gelişmelerin seyrinin anlaşılması ve genel çizgiyle bütünleştirmesindeki eksiklikleri, teorik ve pratik yetersizliği bir sorun olarak kavranmalıdır. Burada hiç kuşkusuz temel sorun partinin mücadelede önderlik yeteneklerini bu gerçekliğin içinde doğrularla donatması sorunudur. Bu eksikliği 49 yıllık tarihimizde en yakıcı şekilde hissetmiş, duyumsamış, çözüm arayışı geliştirmeye çalışmıştır. Ancak aynı tarih bu eksikliğin ödenen büyük bedellerle, güçlü devrimci irade gösterilmesine rağmen başarısız olduğunu göstermiştir.

49 yıllık süreç zorlu, yürüyüşümüzde büyük büküntülerin olduğu ve onlarla baş etme yeteneklerimizin geliştiği bir süreç olarak geçti. Başarı ve başarısızlıklarımız tarihsel deneyimimizdir. Kurucu önderimiz, yanlışlarla tek başına kalsa da mücadeleye tutuşan, yenilginin içinde zafer arayışı içinde olan, kitlelerin hareketi içinde gerçeği en doğru şekilde yorumlama çabasına kilitlenen, tüm “dogmatik” sapmalara karşı meydan okuyan bir şekillenişin sahibidir. Kuruluşumuzun temelleri böyle atılmıştır. Bu kuruluşun temellerine şimdi daha güçlü sarılma zamanıdır. Bunun özü ve temel yapısı kavranarak, tüm gelişmeler, değişimler, ilerlemeler ve gerilemelerin kaynakları tespit edilebilir, buna uyumlu onu kavrayan bir şekilleniş yaratılabilir.

ÇİZGİDE ISRAR, GELİŞMELERİ ANLAMAK VE DEVİRİMLE ANLAMLANDIRMAKTIR!

49 yılda, dünya komünist hareketinin ve devrimci hareketinin deneyimi bize şunu emretmektedir. Komünist çizgimizden, genel siyasi çizgimizde ve proletaryanın politik iktidar talebinden asla gevşeme içinde olmayacağız. Proletaryanın sınıfsal çıkarlarından ve onun uzlaşmaz karakterinden geri adım atmayacağız. Kitlelerin hareketinden ve tüm politik gelişme ve çelişkilerden yeni yollar, yeni yöntemler ve olanaklar yaratarak, öğrenerek güçleneceğiz. Daha çok işçiyi, köylüyü, emekçiyi, kadını, öğrenciyi ikna edip devrim saflarına dahil edeceğiz. Bizim bu görevi yapmadaki her gecikmenin davaya zarar vereceğinin bilincinde olacağız. Kitlelerin mücadelesinde yeni arayışlar, yeni hareketler durmaksızın gerçekleşiyor. Komün-

nistler olarak bu hareketlerin devrim davası için birleştirilmesi sorumluluğu altındayız. Bu sorumluluğu 49 yıldır üstlenmiş durumdayız. Çizgimize daha fazla güvenerek, ona yönelik güvensizliklere ve saldırılara karşı daha enerjik mücadele ederek ve gerçeğe hükmedip doğru olanı açığa çıkarma mücadelesi ile ilerleyeceğiz.

Ölümsüz yoldaşlarımız büyük bir adanmışlık ve fedakarlıkla çizgiyi ve mücadeleyi süreklileştirdi. Onlar bize daha iyisini yapın, daha fedakâr olun talimatını verdiler ve yarım bıraktıkları görevi devrettiler. 49 yıllık mücadelede kurucu önder İbrahim Kaypakaya’nın yanı sıra parti sekreterleri olan Süleyman Cihan, Kazım Çelik ve Mehmet Demirdağ’ı savaş içinde ölümsüzleştirmiştir. Onlarca Merkez Komite üyesi Halk Savaşı’nı yükseltme iradesi içinde ölümsüzleşmiştir. Parti önderlik düzeyinde verdiği bu kayıpları telafi ederek, ideolojik-teorik-politik önderlikteki boşlukları ısrarla ve kararlılıkla doldurmaya çalışarak sınıf mücadelesindeki tarihsel sorumluluğunu omuzlamıştır. Yüzlerce üye ve militanı yine 49 yıllık faşizmle can bedeli mücadele iradesinin sonucu olarak ölümsüzleşmiştir. Ödenen bedeller, verilen kayıplar partimizde esasta Halk Savaşı’nı sürdürme iradesini kıramamış, sınıf mücadelesinde görevi omuzlayacak kadroları yetiştirmede engel olarak görülmemiştir. Savaşın ağır ve zorlu sorunları ve görevlerinin olduğu bir dönem içindeyiz. Büyük bedeller ödemeye, düşmanın hedefi olmaya devam ediyoruz. Nubar, Rosa, Şerzan, Deniz, Asmin, Özgür, Muharrem yoldaşlar bu zorlu sürecin karşılanma iradesidir. Tutsaklarımız, düşmanın saldırılarını göğüslemeye çalışan yapımız bunun göstergesidir. Faşizmin saldırılarıyla faaliyetlerimizi sindirme hesabına karşı mücadeleye yüzünü dönen, çizgimizi meydanlarda, kitlelerin mücadelesinin olduğu her yere taşımaya çalışan bir irade ve tutum söz konusudur. Bu tutum kuşkusuz yine faşizmin ağır saldırılarına maruz kalacak, bedellerle taşınacaktır. Parti çizgisini sürdürme, örgütleme ve daha sıkı bağlanmada ölümsüz yoldaşların adanmışlığından beslenmiştir, ödenen bedellere rağmen taşınan devrimci iradeyle ilerlemiştir. Onların bize daha iyisini örgütlemek, gerçekleştirmek ve davamızı başarıya ulaştırma sorumluluğunu emanet ettiğinin bilincindeyiz. Bu emaneti özenle, inançla ve devrime kilitlenerek taşıyacağız. Ya başaracağız ya da başaracağız.

Gençliğin Yozlaştırılmasında Devlet-Mafya İlişkileri ve Uyuşturucu

Çete başı Sedat Peker, gündemi domine eden açıklamalarından 20 Mayıs tarihli videosunda "Sizin gazetenizi ben bastırıtım. Bizim gençlik kollarından arkadaşlar gidecek, ama onlar profesyonel değiller, dediler. Evet ben gönderdim. Savcılar al delil itiraf. Ben yaptım. Milletvekili söyledi böyle diye..." sözleriyle devlet-çete ilişkilerini ifşa ediyordu. Yoğun ve baş döndürücü gelişmelerin yaşandığı bugünlerde S. Peker'in açıklamaları AKP-MHP faşist bloğu arasındaki çatlakları, AKP içindeki dalaşı ve aynı zamanda çıkar çatışmalarını da görünür kılmıştır. S. Soylu'nun bu ifşaların ilk günlerinde çıktığı programda S. Peker için kullandığı "gayri nizamı harp aparatları" ifadesi, devlet-mafya ilişkisini tariflemeye önemli bir itiraf olmuştur. AKP içinde ve MHP ile yaşanan çelişkiler S. Peker'in açıklamalarıyla devam ederken açıklamalarda öne çıkan ifşalardan egemenlerin gençliği nasıl "gayri nizamı harp aparatı" olarak kullandığı ve yozlaştırdığı da öne çıkmıştır.

S. Peker açıklamalarında; yıllarca kutsal dediği "devletin" gençliği yozlaştırmada, çeteleştirmede ve karşı-devrimci faaliyetlere yönlendirmede nasıl kullanışlı bir aparat olarak görev aldığını bir kenara bırakarak öğütler veriyor. Yıllarca gençliğin uyuşturucu ve çeteleşme ile yozlaştırılmasında başat rol alan, özel örgütlenmelerle devrimci, demokratlara saldırtan çete başı şimdi de çıkarların çatıştığı yeni durumda uyuşturucu trafiğini ifşa ederek "sıyırmaya" çalışmaktadır. S. Peker'in tüm açıklamaları boyunca öne çıkan tüm faaliyetlerinin devlet ile iş birliği içinde olduğu gerçeğinden hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: devlet-mafya iş birliği dünden bugüne süreklilik içerisinde devam etmiş ve burada uyuşturucu özel bir politika olarak, kitlelerin ve gençliğin yozlaştırılmasında, sistemle uyumlu bir neslin dizayn edilmesinde kullanılmıştır. Bu politika egemenler nezdinde çok yönlü kazanımlar elde etmek üzerine kurgulanmıştır. Örneğin yoksul emekçi mahallelerde gençliğin çelişkilerinden hareketle devrimci mücadeleye yönelmesini engellemeye dönük kullanılırken, T. Kürdistanı'nda ulusal demokratik bilincin soysuzlaştırılmasında ve mücadelenin geriletilmesinde özel olarak kullanılmaktadır. S. Soylu televizyon

programında "uyuşturucuyu bitirdik" tarzında hamasi söylemleriyle esasta devlet-mafyanın yozlaştırma politikalarındaki iş birliğini perdelemeyi hedeflemiştir. Ancak tüm bu süreçteki demeç ve açıklamalar, mafya-devlet ilişkilerinde "güneşin balçıkla sıvanamayacağı" gerçekliğini gün yüzüne çıkarmıştır.

S. Peker'in açıklamaları ve ifşalarında bu uyuşturucu trafiğinin çok boyutlu bir sermaye gerçekliğine de tekabül ettiğini göstermiştir. Egemenler yozlaştırmanın yanı sıra ciddi bir rant ve

mali geliri de bu trafikten elde etmektedirler. Uyuşturucu, her dönemde egemenlerin hakimiyetini sağlamak ve geleceklerini teminat altına almak için kullandığı bir araç olmuştur. Hâkim sınıflar halk kitlelerini yönetebilmek için uyuşturma yöntemlerini eskiden beridir kullanmıştır. Afyon kullanımının kitlesel olarak kullanımının en yoğun olduğu Çin'den uyuşturucunun planlı programlı şekilde, stratejik bir silah olarak kullanıldığı Amerika'ya uzanan genişçe bir coğrafyada durum böyledir. Bu bağlamda S. Peker'in işaret ettiği, Soylu'nun da "aparat" diyerek onayladığı uyuşturucu politikaları karşı faaliyetleri hep iç içe yürümüştür.

UYUŞTURUCU VE YOZLAŞTIRMA POLİTİKALARININ TARİHSEL ARKA PLANI

Sömürge, yarı sömürge ülkelerde kendilerine yerli işbirlikçiler, tetikçiler bulmak ve bir yandan da yasal yollardan yapamadıklarını yasa dışı olarak yapmak için sürekli olarak uyuşturucu ve mafyayı kullanmışlardır. ABD emperyalizmi, Vietnam savaşı sırasında hem Vietnam'ın güneyini hem de Kamboçya'yı bir uyuşturucu ve fuhuş merkezi haline getirmiş savaşı-

ta yenediği Vietnam gerillasını ve halkını bu yöntemle yenmek istemişti. Yine Nikaragua'daki kontralar da asıl iş olarak uyuşturucu ticaretini yaparken, aynı zamanda ülkede gelişen devrimci harekete karşı ve devrimden sonra da devrimci hükümeti devirmek için kontra olarak kullanılmışlardır. T. Kürdistanı'nda 90'lı yıllardaki yoğun savaşta ve katliamlarda esas rolü üstlenen Özel Harp Dairesi ve JITEM'in bölgede uyuşturucu trafiğinin başında olması tesadüf değildir. Buradaki kontracılar bir yandan halkı

katliamdan geçirirken diğer yandan da devlet-mafya-medya-siyaset ilişkileriyle uyuşturucu piyasasında nasıl rol aldıkları bilinmektedir.

Yine uyuşturucu ve yozlaştırma saldırıları ile egemenler fiziki saldırıların yanı sıra ideolojik olarak da bir kuşatma hedefi izlerler. 1960'ların ortalarında başlayıp ve '70'li yılların başına uzanan süreç, dünyada ve özelde Türkiye'de büyük toplumsal gelişmelerin yaşandığı, ulusal-sosyal kurtuluş mücadelelerinin gelişme gösterdiği ve sınıf mücadelesinin ivmeli büyüdüğü bir dönem olan '68 Hareketi, burjuva düşünürler ve egemenler tarafından esas olarak liberalizmden malul "özgürlükçü" yönüyle ortaya çıkarılır ve çarpıtılır. Tüm bu hareket mariuhana ve hippilikle özdeşleştirilmiştir. Bu şekilde '68 kuşağının devrimci yönleri uyuşturucu ve cinsel özgürlük sınırları içine hapsedilip, uzun sürede sistem içine çekilmiştir. Günümüzde Latin Amerika'da eski gerilla hareketlerinin ve devrimci mücadelelerin olduğu yerlerde hakimiyetin uyuşturucu kartelleri ve çetelerin elinde olması tesadüf değildir. Bu bölgelerde yaşayan gençlerin çok büyük bir bölümünün

belli yaşlardan sonra çetelere dahil olması sıradan bir hal kazanmıştır. Bu ülkelerde söz konusu politikalar, yerli gerici devletler ve mafya iş birliği ile hayata geçirilmiştir. Denilebilir ki bu ülkelerin her birinde onlarca S. Peker gibi çete başı halk gençliğinin yozlaştırılmasında "özel aparat" olarak kullanılmıştır.

TRİPOD VE KAMERAYLA DEĞİL MÜCADELEYE GİDERLER!

S. Peker, efendilerinden öğrendiği "gençliği yanına çekme, yedekleme" politikalarını videolarında işliyor. Sık sık gençlerin ve "Z" kuşağı diye tabir edilen kesimin gurunu okşayacak "isyankâr" cümleler kuruyor, nutuklar çekiyor. Bu taktiğin zaman zaman karşılık bulduğunu da söylemek mümkün. S. Peker'in videolarıyla ilgili yapılan sokak röportajında bir genç, "Sedat Peker'in çoğu söylediğine hak verdim. Şu an insanlar Sedat Peker'e hak veriyor. Bu tartışmalarında bir yere varacağını düşünmüyorum." sözleriyle söz konusu çete başının sözlerinden etkilendiğini açıkça söylüyor. Daha düne kadar devletiyle uyum içerisinde gençleri kullanarak demokrat-ilerici güçlerin kanını akıtma sözü veren, uyuşturucu ile halk gençliğini çürüten birinin sözlerinin karşılık bulması şaşılacak bir durum değildir. Burada esas görev tüm bu ilişkileri ve yozlaştırma saldırılarının teşhirini kitlelere ve özelde de gençliğe yapmak olmalıdır. Bugün halk gençliği derinleşen bir geleceksizliğin pençesinde sisteme ucuz iş gücü olarak değerlendirilmek üzere yetiştiriliyor. İsyan eden ve harekete geçen kesimi ise faşizmin sopası ile bastırılmaya ehilleştirilmeye çalışılıyor. Tüm bu tablonun içerisinde açlık, yoksulluk, geleceksizlik ve yozlaştırma ile kuşatılan halk gençliği "bir tripodda bir kameraya yenileceksiniz" söylemleriyle her hafta çıkacak bir video ile bu sistemin değişeceğine inandırılmaya çalışılıyor. Ya da burjuva parti temsilcilerinin "seçimi bekleyin, gidecekler" safsatalarına maruz kalıyor. Bu vaatlerin hepsi geleceği kazanmak bir yana kandırmacadan ve gençliği yedekleme politikalarının parçasıdır. Geleceği kazanmanın yolunun köhnemiş ve her yerinden pislik akan bu sistemin yıkılmasından geçtiği bilinciyle hareket edelim, örgütlenelim, mücadele edelim!

Kadınlara Yönelik Şiddet "Tolere" Edilebilir Mi?

Son on yılda kadına yönelik şiddet %1400 artarken pandemi dönemini kapsayan 2020 yılında 300 kadın katledilirken 171 kadının ise ölüm sebebi şüpheli olarak kayda geçmiştir. 2021 yılının ilk dört ayında ise 95 kadın katledilirken yine 59 kadının ölümü şüpheli olarak kayda alınmıştır. Kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin artış gösterdiği, emek sömürsünün ayyuka çıktığı, kadınların gerekçesiz bazen de gerekçeli (Kod-29) ile işten atıldığı ve eve hapsedildiği böylesi bir süreçte Aile Bakanı Derya Yanık; TBMM Kadına Yönelik Şiddetin Sebeplerinin Belirlenmesi Araştırma Komisyonu'nda tutanaklara yansıyan konuşmasında, "Şiddeti oransal olarak değilse bile şiddetin yoğunluğu itibarıyla biraz daha artıran bir dönemden bahsediyoruz. Nitekim, tabloya baktığınızda da mesela, 2020 Ocak ayı itibarıyla 19.582 olan sayı, şubat ve martta bir parça hani tolere edilebilir sayılarda artarken Nisan 2020'de bir düşüş, ciddi bir düşüş gösteriyor. Sonra tekrar artmaya başladığını görüyoruz." ifadesini kullanarak egemen olanın ezilene biçtiği değeri tekrarlamış oldu. Aile Bakanı, kurmuş olduğu cümle ile her gün şiddete uğrayan kadınların seslerini çıkarmamalarını öğütlemektedir. Keza, tolerenin sözcük olarak "müsamaha etmek, alttan almak, hoş görmek, katlanmak, dayanmak" anlamına geldiğini bakan Derya Yanık da

biliyordur. Özel mülkiyet ile birlikte kadını köleleştiren erkek egemen sistem döneminin politikalarına göre de sistematik bir şekilde kadınlara kendi politikaları çerçevesinde rol biçmiş ve bu rolü en iyi şekilde yerine getiren kadının da "Allah nezdinde iyi bir kul", "toplum nezdinde ise helal süt emmiş, her zorluğa katlanan, zordan kaçmayan ve her koşulda yuvasını çocuklarını terk etmeyen, aynı zamanda da sabır taşı olan fedakâr kadın" güzellemesi ile sömürü çarkını devam ettirmiştir.

Egemenlerin yarattığı bu eşitsizlik ve ayrımcı politika pandemi koşullarında daha da katmerleşerek büyürken failer cezasızlıkla ya da az ceza ile adeta şiddete, cinayete, tacize ve tecavüze teşvik edilmektedir. Öyle ki şiddet uygulayan erkek gözaltına alınacağını ve ardından serbest bırakılacağını bilmekte ve şiddete maruz bıraktığı kadına "Yasalar benim yanımda, ayağınızı denk al!" diyecek kadar cesur davranmaktadır. Her gün onlarca kadının uğradığı şiddeti, tacizi, tecavüzü ve kadın cinayetlerini görmemezlikten gelenler; "Tolere edilebilir." kavramı ile de kadına yönelik şiddeti meşrulaştırmakla kalmayıp tam da sınıf karakterlerinin onlara emrettiği gibi davranmışlardır. Sistematik olan kadına yönelik şiddetin, yeniden üretilmesi için icazet vermişlerdir. İnsan yaşamının bir kıymetinin olmadığını da bir kez daha gözler önüne sermiş-

lerdir.

KADIN DÜŞMANI POLİTİKALARINIZI TANIMİYORUZ!

Her güne bir hak gaspı ile uyandırdığımız, her saat başı gündemin değiştiği bu coğrafyada; yolsuzluk "iddiaları", işçi kıyımı, yoksulluktan intihar edenlerin haberleri, devlet ile çetelerin flörtü, doğa katliamları, devrimcilerle yapılan şişirilmiş operasyonlar ve kadın katliamları ile günü tamamlamaktayız. Devletin şu anki temsilcisi AKP ve MHP pervasızca ezilen halk kitlelerine saldırmakta, koltuklarını kaybetmemek için her yolu kendilerine mübah görmekteler. Aile bakanı kadına şiddeti "tolere" edilebilir bir şey olarak görürken, diyanet fetvaları ile kadının biat etmesini, şiddete boyun eğmesini öğütleyerek bir yandan da kadına yönelik şiddeti ve çocuk istismarını meşrulaştırmayı da kendilerine görev edinmiş durumdadırlar. Yasalaştırdıkları her kanun maddesinin biz kadınları hedef aldığını bildiğimiz erkek egemen sistemin, elde ettiğimiz haklara dahi göz diktiklerini son olarak İstanbul Sözleşmesi'nden biliyoruz.

Tek bir kadının dahi şiddete uğraması tolere edilemez. Kadın düşmanı politikalarınızla mücadele etmeye devam edeceğiz. Kadının kurtuluş günü geldiğinde ise kadınlar sizleri asla tolere etmeyecek ve tarihin çöplüğüne süpürecek.

Ayşe Tuba Arslan'ı satırda katleden Yalçın Özalpay hakkında 'haksız tahrik indirimi' istendi

HABER MERKEZİ- Eskişehir'de emniyet ve savcılığa yaptığı 23 suç duyurusuna rağmen korunmayan ve boşandığı Yalçın Özalpay'ın satırlı saldırısı sonucu hayatını kaybeden Ayşe Tuba Arslan cinayeti davası bir üst mahkemeye taşındı. "Canavarca hisle ve eziyet çektirerek kasten öldürme suçundan" ağırlaştırılmış ömür boyu hapis cezasına çarptırılan Yalçın Özalpay'ın bir üst mahkeme olan Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 2'nci Ceza Dairesi'ne taşınan davanın ilk duruşmasında, istinaf savcısı, Özalpay'ın "haksız tahrik altında tasarlayarak kasten öldürme" suçundan cezalandırılması gerektiğini belirterek cezada indirim talep etti.

Mahkemenin gerekçeli kararının ardından dava, Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 2'nci Ceza Dairesi'ne gönderildi. Yalçın Özalpay, istinaf mahkemesindeki savunmasında, Ayşe Tuba Arslan'ın kendisini aldattığını ileri sürdü. Ayşe Tuba Arslan'ın annesi Meral Sondikme ile babası Serdar Arslan ise Yalçın Özalpay'ın en ağır şekilde cezalandırılmasını istedi.

SAVCI HAKSIZ TAHRİK İNDİRİMİ İSTEDİ

İstinaf savcısı ise sanık Özalpay için 'haksız tahrik indirimi' talep etti. Savcı mütalaasında, Yalçın Özalpay'ın 'aldatma' iddiasının cep telefonuf kayıtlarına göre doğru olabileceğini belirterek "Bu nedenlerle, yerel mahkeme kararının sanık lehine kaldırılarak, sanık Yalçın Özalpay'ın eylemine uyan 'haksız tahrik altında tasarlayarak kasten öldürme' suçundan dolayı cezalandırılması kamu adına talep olunur" dedi. Duruşma 25 Haziran'a ertelendi.

Filistin-İsrail Ateşkes Anlaşması: Kazanan Olmadı!

Mayıs ayının başında uzun bir durgunluk döneminin ardından Siyonist İsrail'in saldırısıyla yeniden başlayan ve Filistin halkının direnişiyle karşılık bulan direnişte 11 gün içinde çoğu Filistinli 300'ye yakın kişinin hayatını kaybetmesi sonrası Mısır'ın arabuluculuğunda bir ateşkes imzalandı. Öncesi ve sonrasıyla birtakım değerlendirmelere muhtaç olan bu ateşkesin ardından en çok sorulan soru; "bu ateşkesteki kim kazandı" oldu.

Siyonist İsrail'in Filistin topraklarının neredeyse yüzde 95'ini kontrol altında tuttuğu bölgede, 6 Mayıs'ta Filistinli yerleşimcilerin evlerinden atılmak istenmesiyle başlayan olaylar ve sonrasında İsrail hava ve kara saldırıları ve bu saldırılara karşı füzeli ve fiili direniş, karşı koyuş olmuştur. Çok uzun sürmeyen bir süre içinde, ABD, Birleşmiş Milletler, Katar ve Mısır'ın araya girmesiyle apar-topar denilebilecek bir şekilde bir anlaşma imzalandı.

Ateşkes ilan edildikten sonra hem Hamas hem de İsrail zafer ilan ettiler. Bundan önceki birçok anlaşmada genelde İsrail tarafı kazançlı çıkarak, her geçen gün Filistin bölgesi üzerindeki hakimiyetini artırıyordu. Peki 300'e yakın kayıp veren Hamas neyin zaferini ilan ediyor? Ya da "Demir Kubbe" adını verdikleri ve mükemmel olduğunu düşündükleri füze savunma sistemine rağmen, onlarca Hamas füzelerinin İsrail tarafında birçok yeri vurması ve kayıplar verilmesine rağmen İsrail neyin zaferini ilan ediyor?

Bir süredir (2014 yılından beri) devam eden "çatışmasızlık" döneminde (Filistin'in meşru hak mücadelesinin elinin kolunun bağlanması diye okuyun) İsrail ABD'nin tam desteğini alarak, özellikle diplomatik çalışmalarına hız vermiş, daha önce Filistin'i açıktan destekleyen Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Sudan ve Fas gibi ülkeleri Filistin sorunu da dahil birçok noktada kendi yanına çekmişti. Yine ABD'nin tam desteğiyle Kudüs'ü İsrail'in ebedi başkenti ilan etti. Bu hamleler basit gibi görünse de, uzun vadede zaten tam bir ambargo ve tecride maruz bırakılan Filistin için zor günlerin başlamasına neden olacakken diğer yandan ise kutsal sayılan Kudüs'ün başkent yapılması

manevi olarak bir yıkımı beraberinde getirecekti.

Ancak İsrail saldırılarının yeniden başlamasından sonra, Hamas'ın onlarca füzeyle cevap vermesi, hem bu füzelerin Filistin bölgesine nasıl sokulduğu sorularını beraberinde getirdi hem

kendisine göre yonttuğu bu ateşkesin ve sürecin direkt kazananı yok. Ancak hem kendi vatandaşlarından gelen tepki ve yer yer ayaklanmalar hem de savunma, istihbarat ve güvenlik sisteminde açığa çıkan ciddi açıklar ve zaafılar İsrail için prestij kaybettiği, belli boyutlarıyla güvensizlikleri

getirilen acil kısıtlamaların kaldırıldığını ve uçuşlara yeniden başlanacağını söylüyor.

Neticede bu ve buna benzer anlaşmalarla Filistin sorununa bir çözüm bulunmayacağı açıktır. Filistin halkının on yıllardır maruz kaldığı baskı ve

de İsrail'in tüm çabalarına karşı, diğer tarafın da boş durmadığı ve hazırlık yaptığı gerçeğini açığa çıkardı.

İsrail saldırılarının ve çatışmaların yeniden başlamasından sonra, bazı bölgelerdeki İsraili Arapların bu saldırılara karşı eylemler örgütlemesi, İsrail devleti açısından beklenmeyen bir "arkadan hançer" şeklinde ele alındı. Yaşanan çatışmalarda, Sinagoglar, araçlar, işyerleri vs. yakıldı, insanlar yaşamlarını yitirdi. 1948'de İsrail kuruluşu sürecinde, 'vatandaş' sayılmış, parti kurmuş, Knesett'e temsilci göndermiş binlerce kişinin katıldığı bu gösteriler nedeniyle, İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'nun durumu kontrol altına alabilmek için bölgeye gitti. Bu görüşmeler sonrasında, birçok ülke hemen devreye girerek ateşkes arayışlarına başladı.

Yapılan ateşkes anlaşmasında aslında dışı dokunur bir şey yok. Herkesin

derinleştiren bir hâl almıştır. İsrail'in bu kadar kısa sürede ateşkes arayışlarına girmesi, yeniden güç toplama, mevcut durumu kendi lehine çevirmek için zaman kazanma manevrası olarak da okunabilir aslında. İsrail Başbakanlık Bürosu'ndan yapılan açıklamada, İsrail'in çatışmaların durdurulmasını "karşılıklı ve koşulsuz" olarak kabul ettiğinin açıklanması buna işaret etmektedir.

Psikolojik bir savaşa dönüştürülen ve kamuoyuna çok az bir kısmının açıklandığı bu anlaşmada Hamas; İsrail'in Kudüs'teki El Aksa Camii ve Filistinli sakinlerin evlerinden çıkartılmak istendiği Şeyh Cerrah mahallesinden "ellerini çekmeyi" kabul ettiğini belirtti.

Ancak İsrail bunu reddediyor. Yine Hamas; İsrail'in Gazze'ye açılan bir geçiş kapısını bölgeye insanı yardım ulaştırılabilmesi için açtığı bildiriliyor. İsrail bunu da reddediyor. Dolaşıma

katliamlara rağmen, kendi kaderini tayin etme mücadelesi sürüyor. Bu direniş meşrudur ve haklıdır. Filistin halkının özgürlüğünü sağlayacak biricik yol, bu direnişi doğru bir rotaya kanalize ederek mücadeleyi yükseltmesidir.

Ters kelepçe takılıp başörtüsünden sürüklenerek gözaltına alınmaya çalışılan Mariam Afifi'nin sözleri Filistin halkının duruşunun göstergesidir.

"Şayet öfkeliyseniz, o zaman zayıf olduğunuzun da bilincindedir. Ben orada gülümsediğimde durumum işte buydu. Öfkeleri hiç umurumda değildi ve ben hiç korkmadım. Çünkü onların bana karşı tavrı, onların aynı zamanda ne kadar zayıf olduğunu da gösterdi. Ben orada güçlü olduğuma inanıyordum. Çünkü ben, doğru safta yer aldığımı ve haklı bir davayı savunduğumun farkındaydım."

Semt Faaliyetimizde, Daha İleri Bir Bilinç ve Yoğun Pratikle Bir Adım Daha İleriye!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

İçerisinden geçtiğimiz kritik denebilecek süreçler bir bir aşılrken, semt faaliyetlerimizde de bu süreçlerin zorlu evreleri yaşanmış, yaşanmaktadır. Kitleleri ve öncü dinamikleri kuşatan ideolojik-politik sorunlar ve örgütsel gerilemeler, bu alanlarda da faaliyetin karşısına dikilmiştir. Alan örgütlenmelerimiz belli bir süredir ideolojik-politik-örgütsel ve askeri nitelikleri üzerinde durmakta, daha çok ideolojik-politik sorunlarına, teori ve strateji, parti ve örgüt kavrayışına yoğunlaşmaktadır. Alan faaliyeti konusunda da yakın dönemlerin toplamı üzerinden alan örgütlerimiz değerlendirmelerini yapmakta, semtlerin örgütsel durumu ve kitle faaliyetinin güncel durumu, mümkün olduğunca gerçeğe yakın ortaya koyulmaya çalışılmaktadır. Buradan örgütlenmelere ve faaliyete dair belli başlı sonuçlar elde edilmiş ve bunlar örgütsel işleyiş dahilinde değerlendirmeye sunulmuştur. Yine genel siyasal sürece ve görevlere ilişkin, alanın özgün ilişkilerine ilişkin, önümüze belli başlı politikalar koyulmuştur. Bu politikalarla birlikte, önderliğin merkezi politikalarının alanda nasıl uygulanacağı konusu gündemimizde yer etmiş ve etmektedir.

Bu dönemde, hem örgütlenmelerimizde yaşanan gelişme ve ilerlemeler hem de toplumsal-siyasal olaylar ve gelişmeler, değerlendirme yapılmasını da gerektirmektedir. Bizde ve ülkede yaşanan gelişmeler küçük çapta ya da parçalı halde bile olsa, kolektifin, alan faaliyetimizin ve ülkedeki devrimci-demokratik-ilerici mücadelelerin nasıl bir süreçten geçip geldiğini bilenler için, bu gelişmeler kritik önemdedir ve mücadelenin daha ileri halkasını kavrayabilmek için sindirilmesine, pekiştirilmesine olan ihtiyaç

yakıcıdır.

Hemen her defasında zorunlu olarak belirttiğimiz gibi, geniş kitlelerle birlikte alandaki yakın kitle de, hakim sınıfların ideolojik-politik saldırı dalgası altında uzun bir dönem yüzünü geriye, bireysel-örgütsüz yaşama dönmüştür. Sosyalizmden geriye dönüşlerin ve gerek uluslararası alanda gerekse ülkede devrimci süreçlerin gerilemesinin etkileri, proleter ideoloji ve politikaya ilgisizlik yaratan bu ortam, hala kitlenin üzerinde bir tortu gibi durmaktadır. Hareket halinde olan toplumsal dinamiklerde de bu sürecin karakteri, küçük-burjuva ideolojik-politik yönelimin, devrim ve devrimciler yutturmacalarının liberal rüzgarıyla şekillenmektedir.

Bu durumun izahı şu sözlerle özetlenmiştir: "İçinde bulunduğumuz dönem, burjuva dünya görüşünün her katmanının (ütopik sosyalizmin, liberalizmin, anarşizmin vs.) etkin olduğu bir dönemdir. Sosyalizmde geriye dönüşlerin perdesini yırtarak açıklığa kavuşması ile birlikte proleter dünya görüşü ciddi bir güvensizlik bunalımına girmiş, geniş kitleler tarafından mesafeli karşılanan bir dünya görüşü olmuştur. Bu anlamda mücadele düzeyinin oldukça durgun olduğu bir dönem uluslararası düzeyde ve ülkemizde henüz atlatılmamıştır. Dönemsel politik patlamalar, kendine bir ideolojik gömlek giyecekse küçük burjuva ideolojilerin gömleğini giymekte ve ona göre şekillenmektedir." (Partizan Özel Sayı, s. 175)

Bu şekilleniş daha çok ulus, cinsiyet, inanç gibi kimlik temelli mücadelelerin ve çevre mücadelelerinin alanında kendisini göstermekte ve aynı zamanda buraların dönemsel hareketli halinden (bu harekete tav olarak, bu

hareketler içerisinde sınıf temelini yitirerek, silikleşerek, kimliksizleşerek) beslenmektedir. Bu durumun, Komünist Partisi'nin kendi çizgisini geniş kitlelere kavratmayı henüz başaramamış olmasıyla, gerilla savaşını bünyememiş olmasıyla, özetle KP'nin yetmezlikleriyle de objektif bir ilişkisi vardır. Alanımız özgülüne inerek de; özellikle yakın çevrenin gerilemesinde ve savrulmasında, KP'nin ideolojik-politik sorunlarının, örgütlenme çizgisindeki dönemsel dejenerasyonun, önderlik sorunlarının, önemli bir payı olduğunu görüyoruz.

Nihayetinde geline aşamada pandeminin de doping yapan etkisiyle, hakim sınıfların konsantre krizi, emperyalist merkezler de dahil dünyanın çeşitli bölgelerinde olduğu gibi ülkede de, toplumsal-siyasal çelişkileri daha yoğun ve daha açık gün yüzüne çıkarmış ve kitlelerde bunun yansıması gerçekleşmiş, gerçekleşmektedir. İşçi sınıfının (Maltepe'de, Migros'ta olduğu gibi) parçalı ama düne göre daha ileri grev ve direnişleri, kadınların ataerkil sistemin köklerini ve burjuva devletini henüz hedefe koymasa da ısrarlı ve kararlı mücadeleleri (İstanbul Sözleşmesiyle ilgili eylemler gibi), henüz neyin peşine düşeceğini bilemese de öğrenci gençliğin belli parçalarda gelişen (Boğaziçi gibi) direnişleri, kırılık alanlarda jandarma ve polisi karşısına almaktan çekinmeyen köylülerin (Ege'de, Rize İkizdere'de olduğu gibi) doğa ve çevre mücadeleleri göstermektedir ki, baskıyla ve gerici zorla ya da sınıf karşıtlıklarının gizlenmeye çalışılmasıyla oluşturulan korkulu, çekingen ve puslu, bulanık iklim, bu iklimin kabuğu, oradan buradan kırılmaktadır. İşçi-emekçi ve diğer ezilen kesimler, böyle bir zorlayış içerisine girmiştir.

Faşist Kemalist TC bugüne kadar işçi sınıfının, emekçilerin ve diğer ezilen kesimlerin mücadelesinin önünü baskı ve zorla ve elbette şovenizmle önemli ölçüde alabilmiş olsa da geline noktada bunu eskisi gibi başaramamaktadır. Bu yönetme krizi, ezilenlere yönelik ekonomik-siyasal ve tabi ideolojik kuşatmanın daha da sıkılanmasına, baskı koşullarının daha da büyütülmesine yönelik po-

litikaları getirmekte ve aynı zamanda faşist klikler arasındaki mücadeleyi keskinleştirmektedir. Buna rağmen CHP'nin başı çektiği klik, kitlelerdeki öfke birikimini görerek, iktidardaki faşist klikle olan hesabını ertelemekte ve birçok şeyi sineye çekip sessizlikle veya alttan alarak geçiştirmeye gayret etmektedir. Bu klik, öfke biriktiren kitleleri kendisine yedekleyerek, burjuva seçimlerine ve tabi hâkim sınıfların çıkarlarına helal gelmeden iktidarın kucağına gelmesini beklemekte ve bunu ummaktadır. Düzenin bekası her türlü çatışmanın önündedir ve böyle de olacaktır.

Halkın bir dönem bir burjuva kliğe, başka bir dönem bir başka burjuva kliğe yedeklenmesinin önüne geçecek olan, işçi sınıfının öncülüğünde ve onun sınıfsal çıkarları temelinde diğer ara katmanları da proleter nitelikteki demokratik halk devriminde birleştirecek, yıkmayı ve inşa etmeyi öğretecek olan yegâne güç, Komünist Partisi'nden başkası değildir ve onun Marksizm-Leninizm-Maoizmin bilimsel öğretisine dayanan, ülkenin ekonomik siyasal yapısına uygun şekillenen stratejik mücadele hattıdır. KP'nin stratejik hattı içerisinde şehir faaliyetlerinin ve şehir faaliyetinde esas-tali ilişki ve ayrımının ne olduğu bilinmektedir.

Geline aşamada örgütlenmelerimizin durumu-niteliği bellidir. Her alanda aynı oranda seyretmese de parçalarda, hedeflenen kitleden kayda değer kazanımlar sağlanmış ve sağlanmaktadır. Bunlar da somut olarak ortaya koyulmakta, koyulabilmektedir. Bu gelişme veya ilerleme, KP'nin sürece dair politik yöneliminin belli ölçüde kavranması ve kavrandığı ölçüde de uygulanmasıyla ilgilidir. Aynı zamanda kitlelerin hareketiyle, bu hareketlerin düzeyiyle de ilgilidir. Yine daha önce de ifade edildiği gibi, belli başlı toplumsal dinamiklerin ileriye doğru zorlayıp kabuğu kırmaya çalışması, alanımızdaki siyasal çizgiyi keskinleştirmekte, netleştirmekte ve örgütlenme faaliyetini de hızlandırmaktadır. Tartışmalarla, masa başı teorik çalışmalarla günler, aylar, hatta yılları bulabilecek olan bilinç kazanımı, toplumsal hareketlenmeyle,

bundan her anlamda güç alınmasıyla, kısa zamanda belli ölçüde sağlanıvermektedir. Özetle; örgütlenmedeki, kitle ve eylem çizgisindeki ilerleme, KP'nin süreç yönelimini yakından takip edebilmenin ve toplumsal-siyasal gelişmelerin katkısıyla gerçekleşmiştir.

Hiçbir şeyi kendiliğindenliğe, evrimci bir sürecin kaderine bırakamayız. Stalin yoldaş, diyalektik materyalizme göre hareketin iki türünü şöyle tariflemişti: "Eğer ileri unsurlar, kendiliklerinden her günkü etkinliklerini sürdürürler ve eski durum ve koşullarda küçük nicel değişiklikler yaratırlarsa hareket evrimcidir." (...) "Eğer aynı unsurlar birleşerek ortak bir fikri benimserler ve eski durum ve koşulları kökünden yıkmak ve yaşamda nitel değişiklikler meydana getirip yeni durum ve koşulları kurmak için düşman cepheye karşı saldırıya geçerlerse, o zaman hareket devrimcidir." (*Eserler, Cilt 1., s. 266*) Biz küçük küçük ilerlemelerin, evrimsel süreçlerin etkinliğini ve önemini göz ardı etmeden, onların etkinliğini devrimci müdahalelerle tamamlayacağız. Bunun iyi anlaşılması, sağlam kavranması gerekir.

Alan örgütlenmelerimiz hem kendi düzeyinde hem de semt örgütlenmeleri ve semt örgütlenmelerinin faaliyetlerinde, ilerleme ve gelişmenin nitel bir dönüşüme kapı aralaması için, şu anda, tam da şimdi, bir dizi mücadele vermelidir.

Birincisi; kendi içerisinde ve alanında, canlı-siyasal ortamı güçlendirerek sürdürmelidir. Bu ortamı sağlayan pratikçi yönümüzdür, o halde daha ileri bir adım için, daha ileri ve daha yoğun ve daha tutarlı bir pratik hat içerisinde olmalıyız. Ayaklarımız hareket halinde, dolayısıyla kafamız da hareket halinde. Adım attığımız alan genişledikçe kafamız da açılıyor. Dün semtlerde, burnumuzun dibinde yaşanan toplumsal-siyasal olayları görmez iken, bugün kolektifin diğer alanlardaki faaliyetiyle ilişkililiyor, toplumsal-siyasal dinamiklerle (belediye işçilerinde olduğu gibi) ilişkililiyoruz. Ancak bu noktada henüz tutarlı ve daha geniş çerçeveli bir tablomuz yok. Alan dışında gerçekleşen ve kolektifin açık çağrısı olduğu veya olmadığı eylem ve etkinliklere katılımda sorunluyuz. Alanımızın yapısı gençlik örgütüyle ortak eylemlere ve çalışmaya müsaitken, bu ortaklaşmayı yer yer belli başlı pratiklerle sınırlı tutuyor, daha koordineli olamıyoruz vs.

İkincisi; etrafımızda biriken kitlenin daha ileri düzeyde örgütlenmesi, mücadeleye daha etkin katılması için, şimdi daha bilinçli yürütülmesi gereken ve daha yoğun emek gerektiren, örgütlerimizin önderlik rolünü daha ileriden kavraması ve uygulaması gereken bir sürece giriyoruz. Yakaladığımız gelişme dinamiğinin tam anlamıyla bir gerçeğe dönüşmesi, kalıcılaşması ve büyütülmesi için bu gereklidir. "Yığınların kendiliğinden kabarışı ne kadar büyük ve hareket de ne kadar yaygın olursa, sosyal-demokrasinin (komünist hareketin) teorik, siyasi ve örgütsel çalışması için daha yüksek bir bilinç göstermesi gereği de o ölçüde artar." Lenin yoldaş bize bunu bir mecburiyet olarak öğütlemiştir. Daha ileri bir bilinç ve daha ileri, daha yoğun bir pratik... Bugün bütün gücümüzle, bu çok kritik ve stratejik önemdeki hedefin yolunu tutalım. Biz bu kadarını başardıysak, daha fazlasını da başarırız ve başarmak zorundayız.

Üçüncüsü; Halk üzerinde de elbette etkimizin sınırları gün gün genişliyor. Ancak halkla organik ilişkileneşimiz geri düzeyde ve dolaylıdır. Yüzeyseldir. Bu dolaylı ilişkiyi ajitasyon-propaganda çalışmamızda derinleşmeye giderek, kitlenin içerisine ve onların sorunlarına daha sıkı sokularak ve elbette onları özneleştirerek adım adım tersine çevirebiliriz. Yayın organımız bu konuda bizim en yetkin aracımızdır. Fakat dağıtımın, sadece örgütlü kitleyle ve dar bir çevreyle sınırlı olduğu biliniyor. Bu sorunu hızlıca aşmak zorundayız. Başta alan örgütlenmelerimiz merkezi kitle yayın

organını kesintisiz okumalı, kavramaya çalışmalıdır. Kitlelere taşınmalı ve kavratmalıdır. İlişkilerde derinleşme; partimizin çizgisini, güncel siyasal gelişmelere yaklaşımını veya konumlanışını anlatmakla, kavratmakla olabilir. Yine bu konuda, gençlik kitlesinin sınırlarını aşmaya yönelmeliyiz. Başta mahallelerde bulunan merdiven altı diye tabir edilen tekstil atölyelerine gitmeli, buralarda hem genel çalışma yürütmeli hem de somut ilişkiler yaratmayı hedeflemeli ve dahası artık bu hedefe adım atmamızdır.

Dördüncüsü; Kadıköy, Ateşehir, Maltepe, Kartal belediye işçisinin TİS süreci, grev ve direnişleri göstermiştir ki belediye iş kolunda ciddi bir hareketlilik ve potansiyel var. Bu alana doğru ilk ve önemli adımı Maltepe direniş sürecinde attık diyebiliriz. Ancak bu adım, dayanışma düzeyindedir henüz. Bizim buradaki misyonumuz; işçi sınıfının ekonomik-demokratik hak mücadelelerinin içerisinde yer alarak, yön vermeye çalışarak ve giderek önderlik konumuna gelerek, sınıfın kısa vadeli mücadelelerini birlikte kazanma ve bu süreçleri demokratik halk devrimi mücadelesiyle birleştirmektir, bu kanala akıtmaktır. Aynen sıralandığı gibi, bugünkü gerçekliğimizle, bu alanla aramızdaki mesafeyle, önce içerisinde yer alabiliriz. Buraya bir yerden başlayarak yaklaşmak ve giderek bu alanın -sendikal örgütlenmesi de dahil- sendikal bürokrasiye, sisteme ve devlete karşı örgütlü mücadelesini geliştirmek hedefini önümüze koyalım. Somut ilişkilerimiz üzerinden bu faaliyeti örmeye başlayalım. Zaten bu konuda grev süre-

cinde başlayan bir tartışmamız vardır. Bunu daha da somutlayalım. Şu şu şu işçilerle görüşüyoruz ya da görüşeceğiz, önümüze şöyle bir plan, program, örgütlenme hedefi koyuyoruz... Bunlarla, bu gerçek ve kayda değer şeylerle konuşmaya başlamalıyız.

Beşincisi; semtlerde örgütsüz ama "kadın sorunu"na duyarlı, hızlıca harekete geçen (son 8 Mart'ta semtlerde eylem yapan kadınlar, teşhir eylemlerine ve basın açıklamalarına katılan kadınlar gibi!) ama nerede olduğunu, kim olduklarını pek bilmediğimiz bir kadın kitlesi var. Her semtte de kadın yoldaşlarımız var. Emekçi kadınların bu denli sorunları olduğu bir dönemde ve ciddi bir mücadele dinamiğini oluşturdukları bir dönemde, bizim bu alandaki faaliyetimiz oldukça geri düzeydedir. Bu durumu kabul etmeyelim, kanıksamayalım. En azından hızlıca semtlerde bize en yakın duran kadın yoldaşlarla, özgün bir kadın örgütlenmesine gidelim ve bu örgütlenmeye dair bir politika belirleyelim.

Son olarak Beşlerin şu çağrısı gelsin aklımıza; "Biz bu söylediklerimizi yapmalıyız, yapabiliriz, yapacağız!"

Biz bu söylediklerimizi ve daha fazlasını yaptığımız, yapabildiğimiz ölçüde, şimdi durduğumuz noktaya mutlaka ama mutlaka fark açacağız!

Yerimizde saymayalım, yerimize alışmayalım; Yeni Demokratik Devrim için daha ileri bir bilinci, daha sıkı bir örgütlülüğü, daha yoğun ve keskin, militan bir pratiği örgütleyelim!

Eşitsizlik Kapitalizmin Karakteridir!

2019 yılında Çin'de ortaya çıkarak hızla bütün dünyaya yayılan koronavirüs salgını can almaya devam ediyor. Her zaman olduğu üzere salgın en çok yoksulları vurmuştur. Milyonlarca yoksul insan salgın sebebiyle yaşamını yitirirken, on milyonlarcası da hastalığın pençesine düşmüştür. Ancak korona virüs pandemisinin sonuçları salt sağlık alanı ile sınırlı kalmamıştır. Pandemi sürecinde kapitalist sistemin krizi derinleşmiş, eşitsizlikler her alanda daha da büyümüştür. 2008 krizinin ardından yaşam düzeyi dünya genelinde hızla düşen işçi sınıfı pandemi sürecinde daha fazla açlığa ve sefaletle mahkûm edilmiştir. Bunun yanında orta sınıf olarak da tabir edilen küçük burjuva kesimlerin (başta küçük esnafın) iflasa sürüklenerek, mülksüzleşmesi pandemi sürecinde zirveye çıkmıştır. Özcesi bir türlü atlantılmayan 2008 krizi pandemi ile birlikte yeniden şiddetlenmiş ve bunun faturası sistemin doğası gereği yine yoksullara çıkarılmıştır. Tüm bunlar yaşanırken zaten toplumsal zenginliğin çok büyük bölümünü gasp etmiş olan bir avuç büyük kapitalist, dünyanın dört bir yanında servetine servet katmaya devam edebilmiştir. Kapitalizmin yalnızca sömürücü burjuvazi için zenginlik ve şaşaa, halk için ise açlık, sefalet ve ölüm anlamına geldiği bu süreçte bir kez daha herkesçe görülmüştür. Kuşkusuz ortaya çıkan bu tablonun önemli politik sonuçları olacaktır. Sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine paralel olarak önümüzdeki sürecin yeni isyanlara-başkaldırılara gebe olduğunu şimdiden söyleyebiliriz.

Proletaryanın yaşamı açlık ve sefalet demektir. O, burjuvazinin ücretli ve modern kölesidir. Burjuvazi ise hiçbir emek sarf etmeden salt üretim araçları üzerindeki mülkiyet tekeline yasalanarak proletaryanın emeği ile yaratılan zenginliğin çok büyük bölümünü artı-değer sömürüsü ile gasp eder. Şatafat ve zenginlik burjuva yaşamını tarif eder. Bir tarafta her şeyi kendi emeği ile yaratan ama sefaletle mahkûm edilen proletarya, öteki tarafta asalak bir sınıf olan ama zenginlikleri elinde toplayan bir avuç sömürücü burjuva. Kapitalist sistem bu keskin sınıfsal karşıtlık ve eşitsizlik üzerine kuruludur.

Sanayinin gelişkin olduğu emperyalist-kapitalist ülkelerde toplumlar ağırlıklı olarak iki temel sınıfa (burjuvazi ve proletarya) ayrılmıştır. Küçük burjuvazinin bu ülkelerin nüfusu içindeki oranı göreceli olarak düşüktür. Yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde ise küçük burjuvazi toplumlar içindeki en kalabalık kesimi oluşturur. Bunun nedeni bu ülkelerde sanayinin çok gelişmemiş olması ve feodal kalıntıların varlığını korumasıdır. Burjuva demokratik devrimini tamamlamış emperyalist-kapitalist ülkelerde köylülük büyük oranda tasfiye olmuşken, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde bu yaşanmamıştır. Bu ülkelerde köylülük varlığını güçlü biçimde muha-

oranda çözülmeye uğradığı bir gerçektir. Tarımın emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi ile birlikte, köylülerin önemli bir kısmı şehirlere göç etmek zorunda kalmış, bir kısmı işçi sınıfı saflarına, bir kısmı ise şehir küçük burjuvazisi saflarına dahil olmuştur. Ancak yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde köylülük hala hatırı sayılır bir nüfusa sahiptir. Neoliberal politikalar bu ülkelerin bir "küçük burjuva denizi" olma durumunu değiştirmemiştir.

Küçük burjuvazinin proletarya veya burjuvazinin aksine homojen bir yapısı yoktur. Bu sınıf çelişkili bir doğaya sahiptir. Adeta proletarya ile burjuvazi arasında, yani mülksüz sınıfla mülk

Kendinden önceki tüm sınıflı toplumlar gibi kapitalist toplumda eşitsizlikle karakterizedir. Bu sistemde toplum üretim araçlarının mülkiyetini elinde toplamış olan bir avuç büyük burjuva ile mülksüz proleter çoğunluk temelinde sınıflara ayrılmıştır. Proleterler üretim araçlarından mahrum olduklarından ancak emek güçlerini kapitalistlere satarak yaşamlarını devam ettirebilirler. Bu satışın ardından aldıkları ücret ise yalnızca hayatta kalmalarına yetecek düzeyde olur.

Kapitalist toplumlarda bu iki temel sınıfın yanında küçük burjuvazi de bir ara sınıf olarak nüfusun önemli bir bölümünü teşkil eder. En genel tanımı ile küçük burjuvazi "... sınırlı bir özel mülkiyete sahip bulunmakla beraber kendi emekleriyle geçinen ve başka insanları doğrudan sömürmeyen toplum katı (tabaka)'ını dile getirir" (*) küçük esnaf ve zanaatkarlar, geçimlik temelde üretim yapan küçük köylüler, memurlar vb. kesimler bu sınıfın bünyesine dahildir.

faza etmeye devam eder. Köylülüğün en kalabalık kesimini de küçük burjuvazinin bünyesine dahil olan geçimlik temelde üretim yapan küçük köylülük oluşturur. Nitekim Lenin, devrimden önce yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan Rusya'nın bir küçük burjuva denizi gibi olduğunu söyler. Bugün de Türkiye, Hindistan, Filipinler, Nepal, İran vb. ülkeler için bu belirlemeyi rahatlıkla yapabiliriz. Son süreçte uygulanan neoliberal politikalarla bu ülkelerde köylülüğün belli

sahibi sınıf arasındaki bir geçiş formu gibidir. Bu sebeple hem proletaryanın hem burjuvazinin birçok özelliğini aynı anda sergiler. Nitekim Lenin'de "küçük burjuva unsurun bu ismi taşıması nedensiz değildir. Çünkü onun kadar amorf, tanımsız, bilinçsiz bir şey yoktur" demektedir. Bu sınıfın sınırlıda olsa özel mülke sahip oluşu onları sisteme bağlayan bir çıpa işlevi görür. Özellikle görece daha iyi yaşam koşullarına sahip olan ve sınıf atlama hayalleri ile yanıp tutuşan küçük burjuvazinin üst kesiminin sistemle olan

bağı çok kuvvetlidir. Sistemle olan bağı küçük burjuvaziye bilinçlenmesi en zor olan toplumsal katmanlardan biri haline getirir. Ancak küçük burjuvazinin ezici çoğunluğu sefalet koşullarına yakın bir yaşam sürer ve burjuvazinin ekonomik baskısı altında ezilir. Bu durum küçük burjuvazinin önemli bir kesiminde önemli bir kesiminde sisteme karşı bir hoşnutsuzluk ve devrimci bir potansiyelin var olmasına yol açar. Küçük burjuvazinin özellikle alt ve orta tabanı mülksüzleşerek işçileşme "tehdidini" iliklerine kadar hisseder. Yani küçük burjuvazi bir yandan sistemle barışık bir şekilde yaşamaya meyillidir. Ancak çıkarlarının zedelenmesi, elindekileri kaybetme tehlikesinin ortaya çıkması durumunda sisteme karşı belli bir muhalefet odağı haline de gelebilir.

Kapitalist sistemin doğasından kaynaklanan bu eşitsizlikler bizzat sistemin kendi dinamikleri ile gün geçtikçe büyür. Sermaye durmadan birikme ve daha fazla kar arzusu demektir.

Özellikle kapitalizmde kar oranlarının düşme eğiliminde oluşu, burjuvaziye bunu telafi etme adına işçileri daha çok sömürmeye, art-değer gaspını büyütme iter. İşçilerin çalışma saatleri artırılır ancak ücretler nominal olarak yükseliyor gibi görünse bile gerçekte düşürülür. Bunun sonucu olarak kapitalizmde işçi sınıfının yaşam seviyesi de düşme eğilimine sahip olur. Kimi dönemlerde görülen istisnalar bu eğilimin doğruluğuna ters düşmez. Bunun yanında küçük burjuvazi de bu sistemde, yaşam seviyesini, konumunu koruyamaz. Küçük burjuvazi çözülmeye mahkûm olan bir sınıftır. Zira pazarlardaki hakimiyetini sürekli artıran büyük kapitalistlerle rekabet edemezler. Her geçen gün daha büyük bir kısmı iflasa sürüklenerek mülksüzleşir. Sahip oldukları üretim araçları vd. varlıklar büyük kapitalistlerce gasp edilir. Mülksüzleşen küçük burjuva kesimler proleterleşir. Proletaryanın, yani emek gücünü satarak geçinmek zorunda kalanların sayısı sürekli artar. Buna karşın üretimdeki makineleşme de arttığından; proletaryanın gitgide daha büyük bir bölümü işini kaybeder ve "artı-nüfus" haline getirilir. Yani toplumun gittikçe daha büyük bir kesimi sefalet ve açlık koşullarına mahkûm edilir. Bunun yanında toplumsal zenginliğin gitgide daha büyük bir kısmı çok büyük bir azınlığın, büyük kapitalistlerin elinde merkezileşir. Bu sermaye birikiminin kaçınılmaz sonucu, kapitalizmin temel kanunudur. Bir kutupta çok kü-

çük bir azınlık için devasa zenginlikler diğer kutupta nüfusun çok büyük bölümü için sefalet biriktirilir.

Özellikle kriz dönemlerinde bu yasanın işleyişi hızlanır. Kapitalist sistemin karakteristik özelliklerinden biri de kriz ve görece refah dönemlerinin birbirini bir devre şeklinde takip etmesidir. Elbette "refah" dönemleri toplum için değil esasta burjuvazi içindir. Ancak bu dönemlerde üretim kapasitesinin artışı kaynaklı işsizlik görece olarak azalır. İşgücüne olan talep arttığından işçi ücretleri geçiciden olsa bir miktar artış gösterir. Küçük burjuvazide bu dönemlerde yaşam düzeylerini ve konumlarını belli oranda koruyabilir. Ancak bu görece "refah" dönemleri kaçınılmaz olarak aşırı üretim krizleri ile birlikte son bulur. Kriz zamanlarında kapitalizmin tüm üretim yasaları çıplak bir biçimde geçit yapar ve fatura en önce işçi sınıfına çıkarılır. Pazarların daralması ve üretim kapasitesinin düşmesi ile patronlar ilk iş olarak işçileri sokağa atar. İşsizlik çok kitlesel boyutlara ulaşır. Emek gücüne olan talep azalır ve ücretlerde hızlı düşüşler meydana gelir. Yani işini koruyabilen sınırlı sayıda proleter de açlık ve sefaletin kollarına teslim edilir. Kapitalistlerin krizde yaşadıkları kayıpları telafi etmek adına sömürüyü artırmaları ücretlerdeki düşüşü hızlandırır. Diğer taraftan pazarların daralması ile birlikte büyük kapitalistlere karşı rekabette hiçbir şansı kalmayan küçük ve orta ölçekli işletmeler (başta küçük esnaf ve zanaatkarlar) sürüklenirler. Dünya genelinde yaşanan krizlerden en çok yarı-sömürge ülkeler etkilenir. Yarı-sömürgeler içinde de en radikal kötüleşme en kitlesel sınıf olan küçük burjuvazinin durumunda meydana gelir. Küçük burjuvazinin çözülmeye süreci kriz zamanlarında hızlanır. İflas sürüklenen ve mülksüzleştirilen küçük burjuva yığınlar proletarya saflarına itilir. Bu kitlenin büyüklüğü krizin derinliğine bağlı olur. Yani bu dönemlerde küçük burjuvazi kitle olarak muazzam oranlarda küçülürken, işçi sınıfı ise büyür. Esasında işçi sınıfı saflarına itilen küçük burjuva yığınların önemli bir bölümü kriz dönemlerinde emek gücüne olan talep azaldığında yedek sanayi ordusunun (işsizler ordusu) bir neferi haline gelir. Daha öncesinde kendi geçmişini çok zorlamadan sağlayabilen hatta sahip olduğu sınırlı özel mülkiyet sayesinde görece bir rahata sahip olan küçük burjuvazi şimdi sefaletin çıplak yüzü ile tanışır.

Öte yandan bir avuç büyük kapitalist servetlerini büyütme devam eder.

Kriz dönemlerinde sermayenin merkezileşme ve yoğunlaşma eğilimi güçlenir. Büyük kapitalistler iflas eden küçük ve orta ölçekli işletmelerin varlıklarını yok pahasına ele geçirir. Yani krizlerde, bir kutupta zenginliğin, öteki kutupta açlık ve sefaletin birikme hızı olağanüstü bir boyuta ulaşır. Bu dönemlerde geniş halk kitlelerini kapsıy kavuran muazzam bir yoksullaşma dalgası yaşanır. Ve kapitalist sistemde krizler gitgide daha sık ve şiddetli bir şekilde yaşandığı için bu yoksullaşma dalgasının etkileri de güçlenir ve daha kalıcı hale gelir.

2008 krizinin ardından başta ülkemiz olmak üzere dünyanın dört bir yanında yaşananlar da bu genel doğruları bir kez daha teyit etmiştir. Krizden önceki görece refah döneminde finansallaşmanın sonucu olarak piyasaya muazzam miktarda para pompalandı. Sistem insanları borçlandırarak tüketimi arttırmaya teşvik etti. Borçlandırma ile küçük ve orta burjuva kesimler için sahte bir "refah" yaratıldı. Küçük burjuvazi kitleselleşiyormuş gibi bir görüntü ortaya çıktı. Ne var ki kriz ile birlikte bu sahte ve yapay "refah" büyük bir hızla çöküşe geçti. Borçlarını ödeyemez hale gelen küçük ve orta burjuva kesimler iflasa sürüklenmiş, birçoğunun varlıkları (kredi çekerek aldıkları evler, arabalar, işyerleri vb.) bankalar tarafından yutulmuştu. Devletler; büyük işletmeleri, bankaları hem de halktan gasp ettikleri kaynaklarla kurtarmak adına seferber olurken, küçük ve orta ölçekli işletmeler için hiçbir adım atılmamıştır. Krizden yine en çok işçi sınıfı etkilenmiş, işsizlik emperyalist metropollerde dahi çift hanelere sızmış ve ücretlerde "tarihi" düşüşler gerçekleşmişti.

2008 krizi neoliberal sermaye birikim modelinin iflas ettiğinin göstergesi olmuştur. Burjuvazi bu birikim modeli yerine koyabileceği yeni bir modeli henüz geliştirememiştir. Bunun da etkisiyle 2008 krizi bugüne kadar aşılamamıştır. Daha önceki dönemlerde krizleri canlanma ve refah dönemleri izlese de bu henüz 2008 krizi için geçerli olmamıştır. Bu sebeple yoksul kesimler açısından krizin olumsuz etkilerini bir miktarda olsa telafi edecek hiçbir gelişme yaşanmamıştır. Krizden bu yana işçi sınıfının gerçek ücret ve dolayısıyla yaşam düzeyindeki düşüş istikrarlı bir şekilde devam etmiştir. Özellikle yarı-sömürgelerde çift haneli yüksek işsizlik oranları kronikleşmiştir. Küçük burjuva kesimlerde bu süreçte belini doğrultamamış, çoğu iflas sınırında yaşam mücadelesi vermeye

devam etmiştir.

Pandeminin ortaya çıkması ile birlikte ise krizlerin etkileri daha da derinden hissedilir hale gelmiş, toplumsal eşitsizlikler her alanda zirve yapmıştır. Krizin derinleşmesinin faturası bir kez daha yoksullara çıkarılmıştır. Bu süreçte işçi sınıfı ve küçük burjuvazi açısından neredeyse 2008 krizinin başlangıç dönemine benzer bir yoksullaşma dalgası yaşanmıştır/yaşanmaktadır. Emperyalist metropollerde yaşayan halklarda bu dalgadan nasibini almışsa da krizden en çok etkilenenler her zamanki gibi yarı-sömürge ülkeler olmuştur. Bunun net bir tablosunu ülkemizde görüyoruz. Pandemi süreci ile birlikte işsizlik rakamları tarihi bir zirve yapmıştır. Bugün ülkemizde 10 milyonu aşkın insanın işsiz olduğu saklanamayan bir gerçek haline gelmiştir. Yani krizin etkilerini bertaraf etmek isteyen patronların yaptığı ilk iş işçileri sokağa atmak olmuştur. Yine bu süreçte enflasyon oranları sürekli artarken işçi ücretlerine yapılan zamlar bu artışın çok gerisinde kalmıştır. Yani işçi ücretleri nominal olarak artırıyormuş gibi görünse bile gerçekte azalmaya devam etmiştir.

Küçük burjuva kesimler özellikle de küçük esnaf ve üreticiler pandemi sürecinde tam anlamıyla kaderine terk edilmiş, 2008 krizinin ardından bir kez daha büyük bir yıkım yaşamışlardır. Birçok küçük esnaf ve üretici iflas bayrağını çekmiş ve mülksüzleşerek geri dönülemez bir şekilde proletarya saflarına itilmiştir. Yani küçük burjuvazinin çözülmeye süreci her kriz döneminde olduğu gibi bu dönemde de ivmelenmiştir. Ancak kriz nedeniyle zaten emek gücüne olan talep azaldığından bu kitlenin iş bulabilmesi ve geçimini sağlayabilmesi de mümkün olmuyor. Emperyalist metropollerde de benzer bir süreç yaşansa da küçük burjuvazinin yaşadığı yıkım yarı-sömürgelerde çok daha şiddetli olmuştur. Öte yandan ülkemizde orta burjuvazinin alt kesimleri dahi krizden payına düşeni almıştır. Döviz ve faizlerdeki artış nedeniyle üretim maliyetleri sürekli artan bu kesimlerin, emperyalist tekeller ve komprador şirketler karşısında rekabet şansı kalmamış ve iflas noktasına gelmişlerdir. Özcesi küçük burjuvazinin yaşam koşulları işçi sınıfınıninkine yaklaşırken orta burjuvazinin alt kesiminin koşulları da küçük burjuvazinininkine yaklaşmıştır.

*Orhan Hançerlioğlu, *Felsefe Ansiklopedisi Cilt:3 S:377 1.Basım, 1977*

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Aziz Araz: Aslen Karslı olan Aziz Araz, 15-16 Haziran'la ilgili yapılan gösteriler sonrasında 16 Haziran 1980'de İstanbul'da gözaltına alınarak işkencede katledildi. Onunla aynı gün gözaltına alınan TİKB militanı Songül Kayabaşı da işkence sonucu katledilmiştir.

Mehmet Kalkan: 1952 Dersim Hozat Buzlupınar köyü doğumludur. Ekonomik nedenlerden dolayı ailesiyle birlikte 1978'te İstanbul'a göç eder. Cevizli Tekel Yedek Parça fabrikasında işçi olarak çalışır ve örgütlenme çalışmaları yapar. 14 Haziran 1987'de Diyarbakır'da işkencede katledilir.

Naki Göksu: Malatya doğumludur. Proletarya Partisi ile 1988-89 yıllarında üniversitede tanışır ve aktif bir TMLGB militanı olur. İTÜ son sınıf öğrencisiyken gerillaya katılmaya karar verir. Bir dönem şehir askeri çalışmasında görev alır. Haziran '91'de gerilla birliğindeyken çıkan çatışmada yaralanır ve birlikten ayrı düşer. Gittiği köyde düşmanla tekrar çatışır ve sağ olarak tutsak düşer. Köylülerin gözü önünde işbirliğine zorlanmaya direnerek yanıt verir. 8 Haziran 1991'de Mazgirt'e bağlı Ataçınar köyünde direnme geleneğine bir parça ekleyerek kurşuna dizilerek katledilir.

Hıdır Doğan: Dersim Hozat Alancık köyü doğumludur. Daha sonra İstanbul'a yerleşir. Şehir askeri faaliyetindeyken 1991'de gerilla saflarında yerini alır. 6 Haziran 1992'de Dersim Limek'te binlerce kişilik TC askerine karşı çıkan ve iki gün süren çatışma sonucunda şehit düştü. Hozat halkının geniş katılımıyla görkemli bir cenaze töreniyle güneşe uğurlandı.

Zülfü Yıldız: 1953 Elazığ Karakoçan doğumludur. İstanbul'a göç ettikten sonra Tüm Maden-Sen'de örgütlü faaliyet yürüttü. Bulunduğu 1 Mayıs Mahallesi'nde

halkın sorunlarıyla yakından ilgileniyordu. 12 Eylül AFC'sinden sonra bir süre tutsaklıktan sonra yurtdışına çıkar ve örgütlülüğünü devam ettirir. 8 Haziran 1993'te geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavur: 1959 Urfa Siverek doğumludur. 1975'te örgütlendi. 1980 AFC'si döneminde Diyarbakır Zindanlarında ağır fiziksel ve psikolojik işkencelerden geçirildi. 4 yılı tecritte, 11 yıl tutsak kaldı. 1996'da çıktığında Avrupa'ya gitti. Mücadelesini burada devam ettirirken, tecritin yarattığı tahribat nedeniyle tedavi görmeye başladı. 3 Haziran 2001'de İsviçre'nin Luzern kentinde intihar ederek yaşamına son verdi.

BULANCAK ŞEHİTLERİ

Karadeniz'in sis basmış dağları arasında yürüyorlardı, yol uzun kavgaya çetindi... Sırtlarında taşıdıkları umut, inanç ve azim olmasa bu yolun yürünemeyeceğinin farkındaydılar, oysa daha altı gün önce içlerinden bir parçayı bırakmışlardı Karadeniz'in bağrına: Emel Kılıç'ı (Süheyla) almıştı koynuna Karadeniz...

Tarih 21 Mayıs 2003'tü... Giresun'un Bulancak ilçesi Bektaş Yaylası Ercaalan mevki tarihine geçecek bir direnişin tanıklığını yapıyordu. Günlerdir sürdürülen operasyon ve çatışmalar sonrası yeni bir çatışmaya girmişti gerilla birliği... O gün, komünistlerin işkencede, zindanlarda, alanlarda, kısacası sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü tüm alanlarda can bedeli yaşatılan direnme geleneğinin bayrağı, dağlarda çarpışan Partizanların elinde dalgalandırılıyordu. Çok değil altı gün önce bir yoldaşlarını uğurlamışlardı güneşe ama bayrak hala dalgalanıyordu ve o gün iki yiğit Partizan kucaklarken ölümü, kendilerinden sonrakilere bırakıyorlardı bayrağı... Kavganın sürdürüleceğine dair inanç olmadan son mermisine dek çarpışabilir

mi bir insan? Ölümü kucaklamaya bunca yakinken teslim olmamak, Partiya ve yoldaşlara, halka olan güvenden beslenildiğinde mümkün olabilir ancak, işte onlar bu duruşu gösterebilenlerden biri olarak geçtiler tarihe...

Biliyorlardı ki, yenilmek değildir ölüm, ölümü güzelleştiriyorsa ölen, geride kalanlarda yaşatılıyorsa...

O gün Karadeniz'in bağrına düşen Murat Arıcak ve Bülent Ertürk farklı yerlerden, farklı koşullardan gelmiş ve proletaryanın kızıl bayrağı altında birleşmişlerdi...

Bülent Ertürk (Rıza), 1999 yılında Çankırı Valisi Ayhan Çevik'e yönelik gerçekleştirilen eylemin ardından yapılan operasyonlarda tutuklanarak, Eskişehir Tabutluğu'na götürülmüştü. Devletin hücre saldırısına karşı simgeleşen direnişin içerisinde yer almış ve 65 günlük direnişin ardından eylem zaferle sonuçlanarak Kemal ve Bülent Ertürk Nevşehir Hapishanesi'ne götürülmüşlerdi. 19 Aralık Katliamı sonrası Sincan F Tipi Hapishanesi'ne götürüldü. Tahliye olduktan sonra ise halkının kurtuluşu için tereddütsüzce saflarda yerini almıştır.

Murat Arıcak (Duran) ise, 1971 Malatya doğumludur. İTÜ Maden Mühendisliği'nde okurken bir süre faşist BBP çevresinde bulunmuş, daha sonra devrimci düşüncelerle tanışmıştır. Mezun olduktan sonra Partizan, Yeni Demokrat Gençlik dergilerinin yazı işleri müdürlüğünü yapmıştır. Yayınlardan dolayı açılan davalar nedeniyle Eylül 1995'te tutuklanarak Bayrampaşa Hapishanesi'ne konuldu. İki aylık tutukluluktan sonra tahliye olduğunda mücadelesine kaldığı yerden devam etti...

Yaşamı anlamlı kılma, dünyayı güzelleştirme çabası içinde olup, kendilerini sınıf mücadelesinin engin denizine atımlar ölümü, onlar bu yolda atılan her adımda aklımızın, yüreğimizin bir köşesinde olacak ve unutulmayacaklardır...

TKP/ML militanları Kaypakkaya'yı korsan eylemle andı

HABER MERKEZİ- TKP/ML militanları, 16 Mayıs'ta İstanbul Gülsuyu'nda ana caddede korsan eylem yapıp pankart asarak komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andı. Yolu kesen militanlar, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı molotof ve sloganlarıyla andılar.

Elimize e-posta yoluyla ulaşan habere göre:

TKP/ML militanları yaptıkları açıklamada, "Katledilişinin 48. yılında komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya'yı anıyoruz, sarsılmaz inancını, partimize ve devrime olan bağlılığını selamlıyoruz.

İbrahim yoldaşın giymekten çekinmediği ihtilalci komünizmin ateşten gömleğini giymekten bir adım geri durmayacağız.

Partimiz TKP/ML ile yürüyecek, Halk Savaşıyla zafere ulaşacağız.

Selam olsun katledilişinin 48. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya'ya!" dedi.

Eylemin ardından Maltepe'ye bağlı Gülsuyu-Gülensu Mahallesi'nin zırhlı araçlar ve özel hareket polisleri eşliğinde ablukaya alındığı ifade edildi.

Mahalle halkının aktarımlarına göre, Gülsuyu-Gülensu Mahallesi zırhlı araçlar ve özel hareket polisleri eşliğinde ablukaya alındı.

Mahallenin bütün noktalarına zırhlı araçlar yerleştirilirken, mahalle halkına da GBT tacizi yapıldığı ifade edildi.

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır

Yapılan anma etkinliğine Belçika Halk Cephesi de katılarak destek verdi.

INNSBRUCK/ LİNZ

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 48. yılında Avusturya'nın Innsbruck şehirlerinde 22 Mayıs günü anıldı.

Innsbruck Landestheater binası önünde gerçekleştirilen anma saat 16:30'da Kaypakkaya ve Mayıs ayı içerisinde şehit düşen devrimci ve komünistler şahsında yapılan saygı duruşu ve açılış konuşmasıyla başlatıldı.

Açılış konuşmasının ardından Grup Umuda Tohum sahne aldı. Ardından Rot Front Kolektif temsilcisi bir konuşma gerçekleştirdi.

Avusturya'nın Linz şehrinde de komünist önder İbrahim Kaypakkaya bir mitingle anıldı.

Uluslararası MLM parti ve örgütlerin imzacısı olduğu "Kaypakkaya Burjuva Çizgiden Bir Kopuş, Proleter Çizgide Yeniden Bir Doğuştur" başlığıyla yayınlanan açıklama Almanca olarak mitingde okundu. Ardından, TMLGB ve TKP/ML MK SB'nin yayınladığı açıklamalar okundu. Rot Front Kolektif'in de destek sunduğu

miting enternasyonal dayanışma ve Kaypakkaya sloganlarının atılmasıyla sonlandırıldı.

PARİS

Avrupa Partizan tarafından "Katledilişinin 48. Yılında Örnek Bize Cesaretin!" şiarıyla yapılan anma etkinliklerinden biri de Fransa'nın başkenti Paris'te 22 Mayıs'da gerçekleşti.

Paris merkez ve banliyölerinde yapılan afiş ve çağrı çalışmalar sonrasında gerçekleşen anma etkinliği saat 14'te Strasbourg Saint-Denis kemer önünde başladı.

"Bugün enternasyonal proletaryanın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki öncü kurmayı partimiz TKP/ML'nin kurucusu ve kuramcısı komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Diyarbakır zindanlarında 90 gün süren işkencenin ardından katledilişinin 48. yıl dönümündeyiz. Bu vesileyle başta komünist önder İbrahim Kaypakkaya şahsında; faşizmin tüm baskı, teslim alma, yok etme politikasına ve uygulamasına karşı canlarını tereddüt etmeden feda edenleri anacağımız bu etkinliğimize katılan siz değerli dost ve yoldaşlarımızı Partizan adına selamlıyoruz" denildi. Ardından komünist önder

Kaypakkaya şahsında devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşunda "Yoldaş seni anacağız" adlı şiirin okunmasının ardından "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" "İbo yaşıyor Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganları atıldı.

REIMS

Fransa'nın Reims şehrinde TKP/ML militanları tarafından 18 Mayıs akşamı "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür!" yazılı Fransızca pankart ana otoban köprüsüne asılarak önder Kaypakkaya anıldı.

Ayrıca TKP/ML Merkezi Kitle Yayın Organı (İKK Mayıs 2021) tarihli sayısı olan "Katledilişinin 48. Yılında Örnek Bize Cesaretin!" başlıklı TKP/ML MK-SB açıklamasında Türkiyelilerin yaşadığı bölgelerde posta kutularına atıldı.

NÜRNBERG

Ver.di (Hizmet Sendikası) tarafından 23'üncüsünün düzenlediği Dr. Banu ile dayanışma eyleminde komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı.

Uyarı nöbetinde Dr. Banu Büyükavcı

şahsında devrimci ve komünistlere yönelik Alman ve Türk devletlerinin baskı politikaları teşhir edildi. Geçtiğimiz günlerde Nürnberg Kürt derneği Medya Volkshaus'a yapılan baskın ve tutuklamalar kınandı.

Alman Devletinin 2015 tutuklama operasyonu ile TKP/ML'ye dönük saldırılarının Alman devletinin anti-komünist refleksinden kaynaklandığı ve ayrıca da faşist Türk devletine desteğine dikkat çekildi.

TKP/ML'nin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya'nın anıldığı etkinlikte, Partizan adına Almanca bir konuşma gerçekleştirildi. 48 yıl önce faşist devletin katlettiği komünist önderi anmak için Dr. Banu Büyükavcı'nın yaptığı konuşma sonrası "18 Mayıs'ı Unutmam!" marşı hep bir ağızdan söylendi. "Kaypakkaya Unsterblich!", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya!", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!" sloganları atıldı.

Etkinliğe Alman devrimci, demokrat kurumlar (MLPD, DKP, Linke Liste, MUT, AA, Rote Hilfe, 8. März Bündnis) yanısıra DiDF, AGIF ve Halk Cephesi de destek verdi.

18 Mayıs için pankart ve yazılama çalışmaları

HABERMERKEZİ- 18 Mayıs anmaları kapsamında başta İstanbul olmak üzere birçok bölgede pankart ve yazılama çalışmaları yapıldı.

Yapılan çalışmalarda, aynı zamanda gözaltı ve tutuklama terörü protesto edildi.

Esenyurt'ta gözaltı ve tutuklama terörünü teşhir etmek için sloganlarla, ajitasyonlarla gerçekleştirilen yürüyüşün ardından pankart asılarak "Tutuklamalar sökmeyecek, direnişimiz kazanacak!" denildi.

Partizan okurları, Sarıgazi'nin çeşitli yerlerine "Baskılar, gözaltılar bizi yıldırılmaz" yazılı ozalitler yaptı.

Sarıgazi'de yapılan duvar yazılamalarında ise, "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Faşist saldırılar sökmeyecek", "18 Mayıs'ı unutma" denildi.

Kadıköy ve Okmeydanı'da çalışma yapan okurlar, "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ve Mayıs Ayı Şehitleri'ni anmak suç değil, onurdur" dediler.

Antakya'da Partizan okurları, gözaltı ve baskılara karşı 18 Mayıs için pankart hazırladı. Asılan pankartlarda "Onu anmak savaşımdır", "İşkencedeki duruşun, mücadele manifestomuzdur" denildi.

TUZLUÇAYIR'DA YÜRÜYÜŞ

Ankara Mamak'ta komünist önder İbrahim Kaypakkaya ile Haki Karer ve Dörtler anmasına yönelik polis saldırısının ardından Ankara Tuzluçayır'da eylem düzenlendi. Devrimci kurumların düzenlediği eylemde, gözaltı saldırıları teşhir edilerek, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür" sloganları atıldı.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya Avrupa'nın birçok kentinde anıldı

HABER MERKEZİ- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya katledilişinin 48. yılında, Avrupa'nın birçok kentinde düzenlenen etkinliklerle anıldı.

FRANKFURT

Frankfurt'ta Opera Meydanı'nda Partizan tarafından organize edilen anma etkinliği, İbrahim Kaypakkaya şahsında, TKP/ML'nin ölümsüzleşen 3 Genel Sekreteri Kazım Çelik, TKP/ML Kadrolarından Armenak Bakır, İsmail Oral ve Mayıs ayında ölümsüzleşen; 1 Mayıs şehitleri, Deniz, Yusuf, Hüseyin, Nurhak şehitleri, Amed

Zindan'ında; Dörtler ve tüm dünyada devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde yitirilenler için saygı duruşuyla başlatıldı.

Saygı duruşunun ardından Partizan temsilcisi bir konuşma yaptı. Ortak deklarasyonun ardından, "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi", "Yaşasın Marksizm, Leninizm, Maoizm", "Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao viva, viva, viva!" sloganları atıldı.

Alman Maoistlerin de katılım sağladığı anma etkinliğinde,

Klassenstandpunkt (Sınıf Bakış Açısı) dergisi adına komünist önder Kaypakkaya'yı anan ve Partizan ile devrimci dayanışma duygularının dile getirildiği Almanca bir konuşma gerçekleştirildi.

ADHK ve AvEG-Kon'un da destek verdiği anma etkinliği sloganlarla son buldu.

LİEGE

Belçika Partizan tarafından 22 Mayıs'ta ana tren garı önünde anma etkinliği gerçekleştirildi.

TKP/ML imzalı Fransızca ve Türkçe, "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür, Yaşasın Halk Savaşı!", "Direnişin Sembölü Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya!" sloganlı pankartların yer aldığı anma etkinliği, yapılan açılış konuşmasının ardından TKP/ML kurucusu kuramcısı komünist önder İbrahim Kaypakkaya başta olmak üzere, Haki Karer, Dörtler şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla devam etti.

Yazının devamı 23. sayfada

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi17.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20